A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített negyedik tanács)

2022. december 7.*

„Gazdaság- és monetáris politika – Hitelintézetek prudenciális felügyelete – A 2013/36/EU irányelv 22. cikke – Az EKB kifogása valamely hitelintézetben való befolyásoló részesedésszerzés ellen – Az értékelési időszak kezdete – Az EKB beavatkozása az eljárás kezdeti szakaszában – A részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatóságára és a prudenciális követelményeknek való megfelelésre vonatkozó kritériumok – A részesedésszerzés elleni kifogás észszerű okának fennállása egy vagy több értékelési szempont alapján – Az eljárási szabályzat 106. cikke – Tárgyalás tartása iránti kérelem, amely nem tartalmaz indokolást”

A T-330/19. sz. ügyben,

a **PNB Banka AS** (székhelye: Riga [Lettország], képviseli: O. Behrends ügyvéd)

felperes

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselik: C. Hernández Saseta, F. Bonnard és V. Hümpfner, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács),

a tanácskozások során tagjai: S. Gervasoni elnök (előadó), L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo és J. Martín y Pérez de Nanclares bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes, a PNB Banka AS, a 2019. március 21-i levélben közölt azon határozat megsemmisítését kéri, amelyben az Európai Központi Bank (EKB) úgy határozott, hogy ellenzi a B-ben történő befolyásoló részesedésszerzésből álló ügyletet (a továbbiakban: megtámadott határozat).

I. A jogvita előzményei

2 A felperes a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában egy Lettországban letelepedett, az EKB-nak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.) 6. cikkének (4) bekezdése értelmében vett, kevésbé jelentős hitelintézet volt. Emiatt a Finanšu un kapitāla tirgus komisija (pénz- és tőkepiaci bizottság, Lettország; a továbbiakban: FKTK) közvetlen prudenciális felügyelete alatt állt.

3 A kereset benyújtásának időpontjában CR volt a felperes fő részvényese.

4 2017 augusztusában a felperes szerint CR panaszt nyújtott be az Egyesült Királyság hatóságaihoz olyan korrupciós tényállás miatt, amelyért A, a Latvijas Banka (Lettország központi bankja) elnöke vonható felelősségre. A bejelentett korrupciós tényállás az utóbbi arra irányuló kísérletében állt, hogy az FKTK-ra gyakorolt befolyása révén CR-től kenőpénzeket kapjon.

5 2017. december 12-én a felperes, CR és CR más családtagjai, akik a felperes részvényesei, választottbírósági eljárást indítottak a Lett Köztársasággal szemben a Beruházási Viták Rendezésének Nemzetközi Központja (ICSID) előtt a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága és a Lett Köztársaság között a beruházások előmozdításáról és védelméről szóló, 1994. január 24-i megállapodás alapján.

6 2017 decemberében a felperes szerint CR feljelentést tett a lett hatóságoknál a fenti 4. pontban említett korrupciós tényállás tárgyában.

7 2018. február 17-én A-t azt követően letartóztatták, hogy 2018. február 15-én előzetes nyomozást indított ellene a Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (a korrupció megelőzéséért és leküzdéséért felelős hivatal, Lettország; a továbbiakban: KNAB). E vizsgálat tárgyát egy a felperestől eltérő lett bank elleni prudenciális felügyeleti eljárással kapcsolatos korrupciós vádak képezték. 2018. február 19-i határozatával a KNAB – A szabadon bocsátása alkalmával – több biztonsági intézkedést rendelt el, köztük a Lettország központi bankja elnöki feladatainak ellátására vonatkozó tilalmat.

8 2018. június 28-án A-t vád alá helyezte a fenti 7. pontban említett nyomozással megbízott ügyész. A vádirat, amelyet 2019. május 24-én kiegészítettek, három vádpontot tartalmazott. Az első vádpont arra vonatkozott, hogy A 2010-ben kenőpénz felajánlását fogadta el egy a felperestől eltérő lett bank felügyelőbizottságának elnökétől, valamint elfogadta magát a kenőpénzt, amelynek ellenében A tanácsokat adott annak érdekében, hogy lehetővé tegye e bank számára, hogy kivonja magát az FKTK felügyelete alól, és tartózkodott attól, hogy részt vegyen az FKTK azon értekezletein, amelyeken az említett bank felügyeletével kapcsolatos kérdések felmerültek. A második vádpont tárgyát egyrészt az képezte, hogy A 2012. augusztus 23-át követően kenőpénz felajánlását fogadta el ugyanezen bank igazgatótanácsának alelnökétől A azon tanácsainak

ellenében, amelyek az FKTK által elrendelt tevékenységi korlátozások megszüntetésének elérésére és egyéb korlátozások elkerülésére irányultak, másrészt pedig az, hogy A elfogadta e kenőpénz felének kifizetését. A harmadik vádpont tárgya a második vádpontban említett kenőpénzeknek megfelelő, A számára kifizetett összegek eredetének, átadásának és jellegének leplezését célzó pénzmosás volt.

9 2018. október 1-jén a felperes bejelentette az FKTK-nak azt a szándékát, hogy egy másik lett hitelintézetben, B-ben (a továbbiakban: célbank), közvetlenül befolyásoló részesedést kíván szerezni, meghaladva az utóbbiban fennálló tőkerészesedés és szavazati jogok 50%-át. Ugyanezen a napon CR bejelentette az FKTK-nak azon szándékát, hogy közvetetten, a felperes tőkéjében való részesedésén keresztül, befolyásoló részesedést kíván szerezni a célbankban.

10 2018. október 3-án az FKTK arról tájékoztatta a felperest, hogy a bejelentését hiányosnak tekinti, és nem kezdte meg annak értékelését. Másnap kiegészítő információk benyújtását kérte a felperestől.

11 2018. október 19-én a CR-en kívüli közvetett részesedést szerezni kívánó személyek, többek között CT, bejelentették az FKTK-nak azon szándékukat, hogy közvetetten befolyásoló részesedést kívánnak szerezni a célbankban.

12 2018. október 19-én és 22-én a felperes további információkat, többek között egy üzleti tervet nyújtott be az FKTK-hoz.

13 2018. október 30-án az FKTK arról tájékoztatta a felperest, hogy a benyújtott iratok hiányosak, és nem kezdte meg az értékelési eljárást. Másnap kiegészítő információkat kért.

14 2018. november 1-jén és 20-án a részesedést szerezni kívánó személyek rendelkezésre bocsátották a kért kiegészítő információkat, többek között egy naprakésszé tett üzleti tervet.

15 2018. november 23-án az FKTK arról tájékoztatta a részesedést szerezni kívánó személyeket, hogy visszaigazolja a bejelentések kézhezvételét, e bejelentések teljesek, és azokat 60 munkanapon belül kiértékelik.

16 2019. január 15-én és 18-án az FKTK kiegészítő információkat kért a felperestől és CR-től. Felfüggesztette az értékelési időszakot az érintett információk kézhezvételének időpontjáig, de legkésőbb 2019. február 13-ig.

17 2019. február 12-én és 13-án a felperes és CR kiegészítő információkat szolgáltatott.

18 2019. február 15-i levelében az FKTK visszaigazolta a szolgáltatott információk kézhezvételét, és tájékoztatta a részesedést szerezni kívánó személyeket, hogy az értékelési időszak 2019. március 22-én jár le.

19 A 2019. február 26-i Rimšēvičs és EKB kontra Lettország ítéletben (C-202/18 és C-238/18, EU:C:2019:139) a Bíróság megsemmisítette a KNAB 2018. február 19-i határozatát annyiban, amennyiben az megtiltja A-nak, hogy a lett központi bank elnöki feladatait ellássa. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Lett Köztársaság nem bizonyította, hogy A-nak a Lettország központi bankjának elnöki tisztségéből való felmentése azon tényre vonatkozó, kellő valószínűsítő körülmény fennállásán alapul, hogy a Központi Bankok Európai Rendszere és az EKB alapokmánya 14.2. cikkének második bekezdése értelmében vett, súlyos kötelezettségszegést követett el.

20 Ugyanezen a napon az FKTK elfogadta a 45/2019. sz. határozatot, amely arra kötelezte a felperest, hogy egyedileg és konszolidált alapon tartsa tiszteletben a felügyeleti felülvizsgálati és értékelési eljárás keretében a 12%-os teljes tőkekövetelményt (a továbbiakban: SREP teljes tőkekövetelmény).

21 2019. március 1-jén az FKTK az 1024/2013 rendelet 15. cikkének (2) bekezdése értelmében a szándékolt részesedésszerzést ellenző határozati javaslatot terjesztett az EKB elé.

22 2019. március 7-i levelében az EKB felkérte a részesedést szerezni kívánó személyeket, hogy tegyék meg észrevételeiket egy határozattervezettel kapcsolatban.

23 2019. március 14-i levelében a felperes és CR észrevételeket terjesztett elő.

24 2019. március 21-i levelében az EKB értesítette a részesedést szerezni kívánó személyeket a megtámadott határozatról. E határozatban ellenezte a befolyásoló részesedésszerzést és a következők túllépését:

– CR és más összehangoltan fellépő személyek mint közvetett részesedést szerezni kívánó személyek közvetett tulajdonában lévő célbanki tőkerészesedés és szavazati jog 30%-a;

– a felperes mint közvetlen részesedést szerezni kívánó személy közvetlen tulajdonában lévő célbanki tőkerészesedés és szavazati jog 50%-a.

25 Az EKB a megtámadott határozathoz csatolta a felperes és CR által a 2019. március 14-i levelükben előterjesztett észrevételekre adott válaszát (a továbbiakban: az észrevételekre adott válasz).

26 Először is, ami a részesedést szerezni kívánó személyek pénzügyi megbízhatóságának szempontját illeti, az EKB jelezte, hogy e kritériumot teljesítettnek kell tekinteni, ha bizonyítást nyer, hogy a részesedést szerezni kívánó személy nem csupán a szándékolt részesedésszerzés finanszírozási képességével rendelkezik, hanem arra is képes, hogy a belátható jövőben stabil pénzügyi struktúrát tartson fenn mind a közvetett részesedést szerezni kívánó személyt, mind a célbankot illetően.

27 Egyrészt az EKB úgy vélte, hogy a felperes rendelkezett azokkal a pénzeszközökkel, amelyek lehetővé tették számára, hogy megvásárolja a célbank részvényeit. Mindazonáltal megállapította, hogy a felperes jelentős nettó veszteségeket szenvedett el. Úgy ítélte meg, hogy a felperes magas hitelkockázati szinttel, többek között 2018 közepén 47%-os nemteljesítőhitel-aránnyal és alacsony szavatolótőke-szinttel rendelkezett. Hangsúlyozta különösen, hogy a felperes tőkemegfelelési mutatói sértik a teljes tőkekövetelményt (OCR). Hozzátette, hogy 2018 végén a felperes több szerződő fél tekintetében megsértette a nagykockázatokra alkalmazandó követelményeket. Megemlítette, hogy a felperes CR tekintetében megsértette a kapcsolatban álló felekkel kötött ügyletekre alkalmazandó korlátokat. Úgy ítélte meg, hogy a felperes szükség esetén nem képes pénzügyi támogatást nyújtani a célbank számára.

28 Másrészt az EKB úgy vélte, hogy azok a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek, akik közvetetten ellenőrzik a célbankot és a szándékolt részesedésszerzést követően létrehozott új csoportot (a továbbiakban: új csoport), nem képesek elegendő pénzügyi támogatást nyújtani a célbanknak és az új csoportnak. Megállapította, hogy CR, a felperes fő részvényese, nem jelentett be más pénzügyi forrásokat a felperesben való részesedésén kívül, amelynek becsült értéke

13,6 millió euró, és amelyet a felperessel szemben vállalt kötelezettségeit levonva 11,8 millió euróra kellett csökkenteni. Úgy ítélte meg, hogy a részesedést szerezni kívánó személyek által benyújtott üzleti terv azt mutatja, hogy az új csoport alacsony saját tőkével rendelkezik. Megállapította, hogy az új csoport teljes tőkemegfelelési szintje nem tenné lehetővé a csoport szintjén jelenleg a felperesre alkalmazandó OCR elérését. Általánosságban úgy ítélte meg, hogy az új csoport saját tőkéjének szintje nem lenne megfelelő, tekintettel arra, hogy e csoport magas szintű kockázatot képvisel, és hogy valószínűleg jövőbeli tőke-hozzájárulásra lenne szükség.

29 Ezenfelül az EKB úgy vélte, hogy komoly kétségek merültek fel a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek azon tényleges szándékát illetően, hogy szükség esetén támogassák a célbankot. Kiemelte, hogy hiányzik a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek ilyen támogatás nyújtására vonatkozó határozott és visszavonhatatlan kötelezettségvállalása. Figyelembe vette továbbá a felperesnek a közelmúltban nyújtott pénzügyi támogatás jelentős hiányát is.

30 Az EKB arra a következtetésre jutott, hogy a pénzügyi megbízhatóság kritériuma nem teljesül.

31 Másodszor, a hitelintézet prudenciális követelmények teljesítésére való alkalmasságának kritériumát illetően az EKB úgy ítélte meg, hogy ezt a képességet nemcsak a célbank szintjén kell értékelni, hanem az új csoport szintjén is. Hozzátette, hogy a hangsúlyt nemcsak a szándékolt részesedésszerzés időpontjára kell helyezni, hanem e részesedésszerzés utánra is.

32 Az EKB úgy ítélte meg, hogy még ha a szándékolt részesedésszerzésnek nem is lenne azonnali negatív hatása arra, hogy egyedül a célbank tiszteletben tartja-e a szavatolótőke- és likviditási követelményeket egyéni szinten, az új csoport valószínűleg nem tartaná tiszteletben a sajáttőke-követelményeket sem az alapforgatókönyv szerint, sem pedig a részesedést szerezni kívánó személyek által bemutatott üzleti terv kedvezőtlen forgatókönyve esetén. Feltételezve ugyanis, hogy az új csoportra alkalmazandó SREP teljes tőkekövetelmény nem lenne alacsonyabb, mint a felperesre 2018-ban és 2019-ben alkalmazandó követelmény, az új csoport figyelmen kívül hagyná az alkalmazandó OCR-t.

33 Az EKB azt is megállapította, hogy a célbank az előző két évben jelentős veszteségeket szenvedett el. Megemlítette, hogy az FKTK 2018. február 26-án közigazgatási eljárást indított a célbanknak a belső ellenőrzési rendszerrel és a pénzmosás elleni küzdelemmel kapcsolatos hiányosságait illetően. Úgy ítélte meg, hogy az új csoport magas kockázati profillal fog rendelkezni, és észszerűen várható, hogy az említett csoportra alkalmazandó SREP teljes tőkekövetelmény magasabb lesz, mint az üzleti terv alapforgatókönyvében előirányzott szintek.

34 Az EKB úgy ítélte meg, hogy az említett alapforgatókönyvek túl optimisták voltak, mivel a nyereségesség nagyon gyors helyreállítását és a nyereség felhalmozódását irányozták elő. Hangsúlyozta, hogy az üzleti terv nem nyújt semmilyen részletes és meggyőző információt a jövedelmezőségi küszöb eléréséhez és az ilyen nyereségszint egy év alatti eléréséhez szükséges határidőkről.

35 Az EKB megállapította, hogy a részesedést szerezni kívánó személyek több kedvezőtlen forgatókönyvet is bemutattak. Megállapította, hogy a legkedvezőtlenebb forgatókönyvben a célbank működési költségei változatlanok maradtak, és hogy ez utóbbival szemben 1,5 millió euró összegű bírságot szabott ki az FKTK a pénzmosás elleni küzdelemhez kapcsolódó közigazgatási eljárás keretében. Ebben az esetben további sajáttőkehiány következne be a 2019. évi OCR-hez képest. Az EKB úgy ítélte meg, hogy e kedvezőtlen forgatókönyvek reálisabbak voltak, mint az alapforgatókönyv, és hangsúlyozták az új csoport elégtelen sajáttőkeszintjét.

36 Az EKB úgy ítélte meg, hogy ebből következően az új csoport valószínűleg nem tartaná be az alkalmazandó sajáttőke-követelményeket.

37 Az EKB úgy ítélte meg, hogy az új csoport szembesülne a felperestől származó problémákkal, azaz a magas hitelkockázati szinttel és a nagykockázat-vállalási korlátok megsértésével. Úgy ítélte meg, hogy a felperes magas hitelkockázati szintjének fennmaradása hatással lenne az új csoport sajáttőkehiány-kockázatára. Úgy ítélte meg, hogy a kedvezőtlen forgatókönyvek szerint a felperes nagykockázat-vállalási korlátainak megsértése továbbra is fennáll.

38 Végül az EKB úgy ítélte meg, hogy a felperes és a célbank irányítási és belső ellenőrzési hiányosságaira – különösen a pénzmosás megelőzését illetően – nem tért ki az üzleti terv, és nem volt ok azt feltételezni, hogy új csoport létrehozása lehetővé tenné e hiányosságok orvoslását.

39 Az EKB általánosságban úgy ítélte meg, hogy a részesedést szerezni kívánó személyek célbankra vonatkozó stratégiája nem volt világos. Úgy ítélte meg, hogy a részesedést szerezni kívánó személyek csak nagyon korlátozott információkat szolgáltattak a tervezett egyesülésről, amelynek egy 18 hónapig tartó időszakra kellett volna kiterjednie, valamint az új csoport szervezetéről az egyesülés befejezéséig. Az EKB jelezte, hogy az egyértelműség hiánya tükröződött az üzleti terv gyenge minőségében a koherencia, az olvashatóság és a tervezett intézkedések leírása tekintetében, ami növelte a kétségeket a javasolt részesedésszerzés általános hitelességével kapcsolatban.

40 Az EKB úgy ítélte meg, hogy a szándékolt részesedésszerzés nem vezethetett volna új életképes bankcsoport létrehozásához, különösen azért, mert egy ilyen ügylet sikerét biztosítani képes intézkedések nem voltak kellően részletesek vagy meggyőzőek. Az EKB úgy ítélte meg, hogy az új csoportot hátrányosan befolyásolná a fenntarthatatlan üzleti modell, az egyesítendő két jogalanyról átháramló gyenge irányítási és belső ellenőrzési rendszer, valamint az e problémák leküzdésére irányuló nem egyértelmű stratégia, továbbá az új csoport alacsony sajáttőke-szinttel rendelkezne, ami egyúttal a prudenciális követelmények megsértésének magas kockázatát jelentené. Úgy vélte, hogy a tervezett egyesüléstől függetlenül, és kizárólag a célbank figyelembevételével, a szándékolt részesedésszerzés negatív hatással lenne e bank azon képességére, hogy a jelenlegi hiányosságait orvosolni tudja.

41 Következésképpen az EKB úgy vélte, hogy még a prudenciális követelmények tiszteletben tartásának kritériuma sem teljesült.

42 Az EKB arra a következtetésre jutott, hogy mivel sem a részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatóságára, sem pedig a prudenciális követelmények tiszteletben tartására vonatkozó kritérium nem teljesült, ellenzi a szándékolt részesedésszerzést, anélkül hogy ezt a részesedésszerzést a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 73. o.; HL 2017. L 20., 1. o.) 23. cikkének (1) bekezdésében előírt – amint azt a lett jogba átültették – egyéb kritériumokra tekintettel megvizsgálta volna.

43 A Törvényszék Hivatalához 2019. május 31-én benyújtott keresetlevelével a felperes, CR és CT előterjesztette a jelen keresetet.

II. A kereset benyújtását követően bekövetkezett tények

44 2019. augusztus 15-én az EKB megállapította, hogy a felperes a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) 18. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmében véve fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik. Ugyanezen a napon az Egységes Szanálási Testület (ESZT) úgy határozott, hogy nem fogad el az e rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett szanálási programot a felperessel szemben.

45 2019. augusztus 22-én az FKTK a felperes fizetésképtelenségének megállapítását kérte a Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (Riga város vidzemei kerületi bírósága, Lettország) előtt.

46 2019. szeptember 12-én a Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (Riga város vidzemei kerületi bírósága, Lettország) fizetésképtelennek nyilvánította a felperest. Kijelölte a fizetésképtelenségi eljárással megbízott vagyonfelügyelőt (a továbbiakban: vagyonfelügyelő), akire a felperes és annak igazgatótanácsa valamennyi hatáskörét átruházta. Elutasította a felperes igazgatótanácsa arra irányuló kérelmét, hogy e bíróság tartsa fenn a felperes képviseletére vonatkozó jogait az EKB 2019. augusztus 15-i, a felperes fizetésképtelenségét vagy valószínű fizetésképtelenségét megállapító értékelésével szembeni, valamint az ESZT-nek a felperes tekintetében a szanálási program mellőzéséről ugyanezen a napon hozott határozatával szembeni, valamint az FKTK-nak a fizetésképtelenségi eljárás megindítására vonatkozó határozatával szembeni kereset keretében. E bíróság hozzátette, hogy ez nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a felperes igazgatótanácsa külön kérelmet nyújtson be a vagyonfelügyelőhöz egyes konkrét feladatkörökre vonatkozó képviseleti jogokat illetően.

47 Szintén 2019. szeptember 12-én az FKTK azt kérte az EKB-tól, hogy vonja vissza a felperes engedélyét.

48 A Törvényszék Hivatalához 2019. október 25-én benyújtott keresetlevelükkel (T-732/19. sz. ügy) a felperes, valamint a felperes más részvényesei vagy potenciális részvényesei kérték az ESZT-nak a felperessel szemben szanálási program mellőzéséről szóló 2019. augusztus 15-i határozatának megsemmisítését.

49 2019. december 21-én A már nem töltötte be Lettország központi bankjának elnöki tisztségét.

50 A Törvényszék Hivatalához 2020. január 29-én benyújtott keresetlevelével (T-50/20. sz. ügy) a felperes az EKB 2019. november 19-i határozatának megsemmisítését kérte, amely határozat megtagadta a vagyonfelügyelő arra történő kötelezését, hogy az igazgatótanács által megbízott ügyvéd számára biztosítson hozzáférést a felperes helyiségeihez, információihoz, személyzetéhez és forrásaihoz.

51 2020. február 17-én az EKB visszavonta a felperes engedélyét. Ez a visszavonás a következő napon lépett hatályba.

52 A Törvényszék Hivatalához 2020. április 27-én benyújtott keresetlevelével (T-230/20. sz. ügy) a felperes keresetet nyújtott be e határozattal szemben.

III. Az eljárás és a felek kérelmei

53 Az EKB 2019. szeptember 10-én ellenkérelmet nyújtott be a Törvényszék Hivatalához.

54 A Törvényszék Hivatalához 2019. szeptember 20-án benyújtott beadványában az Európai Bizottság kérte, hogy az EKB kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson a jelen eljárásba. 2019. október 28-i határozatával a Törvényszék negyedik tanácsának elnöke engedélyezte a beavatkozást a Bizottság számára.

55 2019. november 4-én a Bizottság beavatkozási beadványt nyújtott be a Törvényszék Hivatalához.

56 2020. április 28-án a negyedik tanács elnöke a Törvényszék eljárási szabályzata 69. cikkének d) pontja alapján úgy határozott, hogy az eljárást a Törvényszék által a T-50/20. sz. ügyben hozott határozat kihirdetéséig felfüggeszti. A 2021. március 12-i PNB Banka kontra EKB végzésével (T-50/20, EU:T:2021:141) a Törvényszék meghozta határozatát ebben az ügyben, és a jelen ügyben az eljárás ezen időponttól folytatódott.

57 2021. április 28-án, majd 2021. június 28-án a felperes, CR és CT kérte az eljárás felfüggesztését mindaddig, amíg a Bíróság nem határoz a 2021. március 12-i PNB Banka kontra EKB végzéssel (T-50/20, EU:T:2021:141) szemben benyújtott fellebbezéssel kapcsolatos C-321/21. P. sz. ügyben. A negyedik tanács elnöke 2021. május 20-án, majd 2021. augusztus 6-án az EKB meghallgatását követően úgy határozott, hogy nem függeszti fel az eljárást.

58 2021. július 8-i levelében a felperes képviselője arról tájékoztatta a Törvényszéket, hogy már nem képviseli CR-t és CT-t. 2021. december 21-i végzésével a Törvényszék (negyedik tanács) az eljárási szabályzat 131. cikkének (2) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a jelen keresetről már nem szükséges határozni annyiban, amennyiben azt CR és CT nyújtotta be.

59 A válasz benyújtásának határidejét legutóbb 2021. szeptember 30-ig határozták meg. A felperes az előírt határidőn belül nem nyújtott be választ.

60 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– az EKB-t kötelezze a költségek viselésére.

61 A Bizottság által támogatott EKB azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

IV. A jogkérdésről

A. A felperes nevében a keresetet benyújtó képviselő megbízásának fennállásáról

62 Az eljárási szabályzat 51. cikkének (3) bekezdése értelmében, ha az ügyvéd által képviselt fél a magánjog hatálya alá tartozó jogi személy, az ügyvéd köteles az e jogi személy által kiállított meghatalmazást benyújtani a Hivatalhoz.

63 A felperes igazgatótanácsának elnöke által 2019. március 5-én adott meghatalmazás szerepel az ügyiratok között (A.2. melléklet).

64 A felperes arra hivatkozik, hogy a vagyonfelügyelő megtagadta, hogy az általa a képviselete céljából megbízott ügyvéd hozzáférhessen dokumentumaihoz, a helyiségeihez, a személyzetéhez és a forrásaihoz. A Törvényszék kérdésére 2020. március 13-án adott válaszában a felperes benyújtotta a vagyonfelügyelő 2019. szeptember 16-i levelét, amelyben az áll, hogy ügyvédjének először is „írásos jelentést kellett benyújtania a [vagyonfelügyelőnek] a [jogi szolgáltatás nyújtásáról szóló] megállapodás aktuális helyzetéről, megjelölve részletesen a [felperestől] kapott utasításokat, az [ügyvéd] által elvégzett feladatokat, és azt, hogy ténylegesen van-e folyamatban munka”, másodszor „tájékoztassa a [vagyonfelügyelőt] a kifizetésekről”, harmadszor pedig „tartózkodjon attól, hogy a [vagyonfelügyelővel] való előzetes egyeztetés nélkül a [felperes] nevében bármilyen tevékenységet végez, különösen pedig hagyjon fel azzal, hogy a [felperesnek] díjköteles szolgáltatásokat nyújt”.

65 A vagyonfelügyelő említett 2019. szeptember 16-i levele ellenére az ügy irataiból nem tűnik ki, és sem a felperes, sem az EKB nem állítja, hogy a vagyonfelügyelő visszavonta volna a felperes igazgatótanácsának elnöke által 2019. március 5-én adott meghatalmazást. Az említett levél nem tesz említést ilyen visszavonásról, még ha jelzi is, hogy az igazgatótanács elnöke által kijelölt ügyvédnek tartózkodnia kell – a vagyonfelügyelővel való előzetes konzultáció nélkül – a felperes nevében folytatott minden tevékenységtől.

66 Következésképpen a Törvényszék megállapítja, hogy a felperes olyan meghatalmazást adott, amely az eljárási szabályzat 51. cikkének (3) bekezdése alapján a kereset benyújtására jogosította fel ügyvédjét.

B. Az eljárás felfüggesztése iránti 2021. április 28-án, majd 2021. június 28-án benyújtott kérelmekről

67 A felperes 2021. április 28-án, majd 2021. június 28-án kérte az eljárás felfüggesztését. Felfüggesztés iránti kérelmeinek alátámasztása érdekében arra hivatkozott, hogy szüksége van a helyiségeibe, irataiba és pénzügyi forrásaiba betekinteni, és hogy a vagyonfelügyelő a 2019. november 5-i EKB és társai kontra Trasta Komercbanka és társai ítélet (C-663/17 P, C-665/17 P és C-669/17 P, EU:C:2019:923) ellenére nem működött együtt a hatékony képviseletének biztosítása érdekében.

68 Jóllehet a Törvényszék nem köteles kifejteni azokat az okokat, amelyek miatt úgy határoz, hogy az eljárási szabályzat 69. cikkének c) vagy d) pontja alapján az eljárást felfüggeszti vagy azt mellőzi, célszerűnek tartja, hogy kivételes jelleggel kifejtse a következőket.

69 Az eljárásnak az eljárási szabályzat 69. cikkének c) vagy d) pontja alapján történő felfüggesztéséről vagy annak mellőzéséről való döntés a Törvényszék mérlegelési jogkörébe tartozik (lásd ebben az értelemben: 2011. október 20-i DTL kontra OHIM végzés, C-67/11 P, nem tették közzé, EU:C:2011:683, 32. és 33. pont; 2012. október 15-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság végzés, C-554/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:629, 37. pont; 2018. január 17-i Josel kontra EUIPO ítélet, C-536/17 P, nem tették közzé, EU:C:2018:14, 5. pont).

70 A jelen ügyben 2020. április 28-án az eljárást a Törvényszék T-50/20. sz. ügyben hozott határozatának kihirdetéséig felfüggesztették, amely ügyben a felperes az EKB 2019. november 19-i azon határozatának megsemmisítését kérte, amely megtagadta a vagyonfelügyelő arra való kötelezését, hogy engedélyezze a felperes igazgatótanácsa által megbízott ügyvéd számára a helyiségeibe, a rendelkezésére álló információkhoz, valamint a személyzetéhez és forrásaihoz való hozzáférést.

71 A Törvényszék a 2021. március 12-i PNB Banka kontra EKB végzésben (T-50/20, EU:T:2021:141) elutasította a fellebbező keresetét. A Törvényszék különösen azt állapította meg, hogy az EKB nyilvánvalóan nem rendelkezett hatáskörrel arra, hogy eleget tegyen a felperes igazgatótanácsa által előterjesztett azon kérelemnek, hogy a vagyonfelügyelőt kötelezze arra, hogy biztosítson hozzáférést az e tanács által megbízott ügyvéd számára a felperes helyiségeihez, információihoz, személyi állományának tagjaihoz és forrásaihoz (73. pont). Úgy ítélte meg továbbá, hogy az olyan fizetésképtelenségi eljárás keretében, mint amilyen a felperessel szemben folyik, a nemzeti hatóságok által a szóban forgó hitelintézet dokumentumokhoz, helyiségeihez, személyzetéhez vagy forrásaihoz való hozzáférés iránti esetleges kérelemre válaszul hozott határozatok, főszabály szerint a nemzeti bíróságok felülvizsgálata alá tartoznak, amelyek adott esetben az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal céljából kérdéseket terjeszthetnek a Bíróság elé abban az esetben, ha az uniós jog értelmezése vagy alkalmazása során nehézségekbe ütköznek (72. pont).

72 Azt is meg kell állapítani, hogy többek között az eljárásnak 2020. április 28-tól 2021. március 12-ig történő felfüggesztése ellenére a felperes nem bizonyítja és nem is állítja – többek között az eljárás 2021. június 28-i felfüggesztése iránti kérelmében sem –, hogy bírósági eljárást indított volna a vagyonfelügyelő ellen, akivel szemben a Törvényszék előtt azt rója fel, hogy az igazgatótanácsa által megbízott ügyvédtől megvonja a helyiségeihez, információihoz, személyzetéhez és forrásaihoz való hozzáférést a 2019. év vége óta.

73 A felperes, miután benyújtotta a 2019. szeptember 12-én és 16-án, valamint 2019 novemberében a vagyonfelügyelővel váltott leveleket és e-maileket, a Törvényszék Hivatalához 2021. április 28-án benyújtott, az eljárás felfüggesztése iránti kérelmében csupán arra hivatkozott, hogy „megerősítette erőfeszítéseit” a vagyonfelügyelővel és a lett bíróságokkal szemben, anélkül hogy pontosította volna az említett erőfeszítések jellegét.

74 Ezenkívül a Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (Riga város vidzemei kerületi bírósága, Lettország) fenti 46. pontban említett 2019. szeptember 12-i határozatából nem tűnik ki, hogy a felperes akadályozva lenne abban, hogy a vagyonfelügyelővel szembeni esetleges jogvitával a lett bíróságokhoz forduljon. E határozat nemcsak azt említi meg, hogy nem kizárt az a lehetőség, hogy a felperes igazgatótanácsa külön kérelmet nyújtson be a vagyonfelügyelőhöz egyes konkrét feladatkörökre vonatkozó képviseleti jogokat illetően, hanem a 2019. november 5-i EKB és társai kontra Trasta Komercbanka és társai ítéletet (C-663/17 P, C-665/17 P és C-669/17 P, EU:C:2019:923), amelyre a felperes annak alátámasztása érdekében hivatkozott, hogy a

vagyonfelügyelő nem működik együtt kielégítően a hatékony képviseletének biztosítása érdekében, az említett határozatot követően hozták, így a felperes *a priori* hivatkozhatott erre az ítéletre mint új elemre a nemzeti bíróság előtt.

75 Következésképpen a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy nincs helye az eljárás újbóli felfüggesztésének.

C. Az eljárás szóbeli szakaszáról

76 Az eljárási szabályzat 106. cikke értelmében:

„(1) A Törvényszék előtti eljárás szóbeli szakasza tárgyalást foglal magában, amelyet a Törvényszék vagy hivatalból, vagy pedig a felperes vagy az alperes kérelmére tart.

(2) A felperesnek vagy az alperesnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmében meg kell jelölnie azokat az okokat, amelyek miatt meghallgatását kéri. […]

(3) Ha nem terjesztenek elő a (2) bekezdés szerinti kérelmet, a Törvényszék – amennyiben úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei kellően fel vannak tárva – úgy határozhat, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz. […]”

77 Így az eljárási szabályzat 106. cikkének szövegéből kitűnik, hogy amennyiben nem terjesztettek elő tárgyalás tartására irányuló kérelmet, amelyben megjelölték azokat az okokat, amelyek alapján a felperes vagy az alperes meghallgatását kéri, a Törvényszék – amennyiben úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei kellően fel vannak tárva – úgy határozhat, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz.

78 A 2014. március 14-i eljárási szabályzat tervezetének indokolása, amely a nyilvánosság számára elérhető az Európai Unió Bíróságának honlapján, egyébiránt megerősíti, hogy figyelembe véve különösen a megfelelő igazságszolgáltatás és az eljárásgazdaságosság követelményét, „a Törvényszék el kíván tekinteni a tárgyalás tartása alól, ha azt nem tartja szükségesnek, kivéve ha a felperes vagy az alperes olyan kérelmet nyújt be, amelyben megjelöli azokat az okokat, amelyek miatt meghallgatását kéri”.

79 Az eljárási szabályzat gyakorlati végrehajtási rendelkezéseinek (a továbbiakban: gyakorlati végrehajtási rendelkezések) 142. pontja kimondja, hogy annak a felperesnek vagy alperesnek, aki a tárgyaláson történő meghallgatását kéri, ez iránt indokolással ellátott kérelmet kell előterjesztenie az attól számított három héten belül, hogy a feleket értesítették az eljárás írásbeli szakaszának befejezéséről. Kifejti, hogy ezen indokolásnak annak konkrét értékelésén kell alapulnia, hogy miért lenne hasznos a szóban forgó fél számára a tárgyalás, valamint meg kell jelölnie az ügyiratok azon elemeit „vagy” az abban szereplő azon érveket, amelyeknek a tárgyaláson történő teljesebb kifejtését „vagy” cáfolását a fél szükségesnek tartja. Jelzi, hogy a tárgyaláson lefolytatandó viták irányának pontosabb meghatározása érdekében „elvárás”, hogy ne csupán olyan általános jellegű indokolással szolgáljanak, amely arra szorítkozik, hogy például az ügy jelentőségére utal. A gyakorlati végrehajtási rendelkezések 143. pontja előírja, hogy ha a felperes vagy az alperes az előírt határidőn belül nem terjeszt elő indokolással ellátott kérelmet, a Törvényszék dönthet úgy, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz a keresetről.

80 Így az eljárási szabályzat 106. cikkéből, valamint a gyakorlati végrehajtási rendelkezések 142. és 143. pontjából az következik, hogy tárgyalás tartására irányuló kérelem hiányában vagy tárgyalás tartására irányuló, indokolás nélküli kérelem esetén a Törvényszék dönthet úgy, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz, amennyiben úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei kellően fel vannak tárva.

81 A jelen ügyben a felperes 2021. november 29-i levelében a következőképpen foglalt állást a tárgyalás megtartását illetően:

„1. Megerősítem, hogy az általam részletesen kifejtett okok miatt jelenleg nincs hatékony képviselete a [felperesnek]. Kizárólag az alkalmazandó határidő tiszteletben tartása érdekében a jelen ügyben tárgyalás tartását kérem. Ugyanakkor először is vissza kell állítani [a felperes] hatékony képviseletét.

2. A jelenlegi körülmények között a tárgyalásra való felkészülés vagy az azon való részvétel nem lehetséges.”

82 Az említett 2021. november 29-i levélből kitűnik, hogy a felperes tárgyalás tartására irányuló kérelme nem tartalmaz indokolást. E kérelem ugyanis nem jelöl meg semmilyen okot, amely miatt a felperes meghallgatását kéri.

83 Ráadásul, a felperest és az alperest az eljárás írásbeli szakaszának lezárásáról tájékoztató 2021. október 25-i levelében a Törvényszék Hivatala felidézte az eljárási szabályzat 106. cikke (2) bekezdésének, valamint a gyakorlati végrehajtási rendelkezések 142. pontjának rendelkezéseit, és felhívta e felek figyelmét arra, hogy az egészségügyi válsággal összefüggésben az indokolásnak meg kell felelnie a gyakorlati végrehajtási rendelkezések említett 142. pontjában foglalt követelményeknek.

84 Kétségtelen, hogy a felperes a tárgyalás tartása iránti kérelmében úgy érvelt, hogy megítélése szerint meg van fosztva a hatékony képviselettől.

85 Még azt feltételezve is, hogy a felperes ezáltal hallgatólagosan igazolni kívánja a tárgyalás tartása iránti kérelme indokolásának hiányát, ami azonban nem tűnik ki az említett kérelemből, meg kell állapítani, hogy a hatékony képviselet hiányára vonatkozó érvelése nem tekinthető e kérelem indokolásának hiányára vonatkozó igazolásnak. Különösen az a körülmény, hogy a felperest az általa kifejtett értelemben megfosztották a hatékony képviselettől, egyáltalán nem akadályozta meg abban, hogy részletes adatokat terjesszen elő a tárgyalás tartása iránti kérelme alátámasztására.

86 Következésképpen, mivel a felperes a tárgyalás tartása iránti kérelmében nem terjesztette elő a legcsekélyebb indokolást sem, ráadásul pedig a Törvényszék Hivatala kifejezetten emlékeztette a kérelem indokolására vonatkozó kötelezettségre, meg kell állapítani, hogy az említett tárgyalás tartása iránti kérelem nem felel meg az eljárási szabályzat 106. cikke (2) bekezdésének.

87 E körülmények között a Törvényszék, mivel úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei kellően fel vannak tárva, az eljárási szabályzat 106. cikke (3) bekezdésének megfelelően úgy dönt, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz.

D. Az ügy érdeméről

1. Az első, arra alapított jogalapról, hogy az értékelési időszak a megtámadott határozat elfogadását megelőzően lejárt

88 A felperes azt állítja, hogy a 2013/36 irányelv 22. cikkének (2) bekezdésében előírt értékelési időszak a megtámadott határozat elfogadását megelőzően lejárt. Márpedig a szándékolt részesedésszerzést jóváhagyottnak kell tekinteni, ha azt a felügyeleti hatóság ezen időszak lejárta előtt nem ellenezte ezen irányelv 22. cikkének (6) bekezdése értelmében, és az EKB a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában nem ellenezhette volna a szándékolt részesedésszerzést.

89 A felperes arra hivatkozik, hogy az FKTK 2018. október 25-i elektronikus levelének időpontjában minden feltétel teljesült ahhoz, hogy az értékelési időszak elkezdődjön. Ez utóbbi legkésőbb 2018. október 29-én, két munkanappal az említett elektronikus levelet követően kezdődött. Ezen elektronikus levélben, majd a 2018. október 30-i levélben ugyanis az FKTK elismerte, hogy megkapta a szándékolt részesedésszerzésről szóló bejelentést, valamint az összes kért dokumentumot. A felperes hozzáteszi, hogy bár igaz, hogy az FKTK 2018. október 25-i elektronikus levelében, majd 2019. október 30-i levelében olyan megközelítést írt le, amely eltér a 2013/36 irányelv 22. cikkében előírt eljárástól és határidőktől, és amelyet az FKTK szerint az EKB írt elő számára, ez az érv nem releváns.

90 Az EKB vitatja a felperes érvelését.

91 A 2013/36 irányelv 22. cikkének (1), (2) és (6) bekezdése értelmében:

„(1) A tagállamok minden olyan természetes vagy jogi személy, vagy összehangoltan fellépő több ilyen személy (a részesedést szerezni kívánó személy) részére, aki döntést hozott befolyásoló részesedésnek egy hitelintézetben való közvetlen vagy közvetett megszerzéséről vagy egy hitelintézetben meglévő befolyásoló részesedésnek a közvetlen vagy közvetett további növeléséről, aminek eredményeképpen szavazati jogainak vagy tőkerészesedésének aránya elérné vagy meghaladná a 20, 30 vagy 50%-ot, vagy a hitelintézet a leányvállalatává válna (szándékolt részesedésszerzés), előírják, hogy [az ezen irányelv] 23. cikk[ének] (4) bekezdésében említett releváns információkat a részesedés megszerzése előtt írásban jelentse be annak a hitelintézetnek az illetékes hatósága számára, amelyben befolyásoló részesedés megszerzésére vagy ilyen részesedés növelésére törekszik. […]

(2) Az illetékes hatóságok az (1) bekezdésben említett értesítés, vagy a (3) bekezdésben említett további információk átvételét haladéktalanul, és minden esetben az átvételt követő két munkanapon belül írásban igazolják a részesedést szerezni kívánó személy számára.

Az illetékes hatóságoknak a bejelentés és a tagállam által a 23. cikk (4) bekezdésében említett lista alapján előírt, a bejelentéshez csatolandó valamennyi dokumentum átvételét igazoló írásbeli elismervény kiadásának napjától számított legfeljebb 60 munkanap (értékelési időszak) áll a rendelkezésére [az ezen irányelv] 23. cikk[ének] (1) bekezdésében előírt értékelés (értékelés) elvégzésére.

Az illetékes hatóságok az átvétel elismerésekor tájékoztatják a részesedést szerezni kívánó személyt az értékelési időszak lejártának időpontjáról.

[…]

(6) Ha az illetékes hatóságok az értékelési időszakon belül nem ellenzik írásban az (1) bekezdésben említett szándékolt részesedésszerzést, akkor a szándékolt részesedésszerzést jóváhagyottnak kell tekinteni.”

92 A 2013/36 irányelv 23. cikkének (4) bekezdése értelmében: „A tagállamok közzéteszik az értékeléshez szükséges és [az ezen irányelv] 22. cikk[ének] (1) bekezdésében említett bejelentés időpontjában az illetékes hatóságok számára nyújtandó információk listáját. […]”

93 A 2013/36 irányelv 22. és 23. cikkét a hitelintézetekről szóló lett törvény 28. és 29. cikke ültette át, amelyet az FKTK 2017. november 28-i 192. rendelete pontosított, amelynek címe „A befolyásoló részesedés szerzésének vagy növelésének bejelentéséhez szükséges információk jegyzéke, valamint a bejelentés vizsgálatára vonatkozó általános elvek és eljárások” (a továbbiakban: 192. rendelet).

94 A 192. rendelet 28. cikke előírja, hogy a szándékolt részesedésszerzésről szóló bejelentés átvételi elismervénye többek között tartalmazza, hogy e bejelentést teljesnek kell tekinteni.

95 Az Európai Bankhatóság (EBH), az Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóság (EIOPA), valamint az Európai Értékpapírpiaci Hatóság (ESMA) által elfogadott, a pénzügyi szektorbeli befolyásoló részesedések szerzésének és növelésének felügyeleti értékeléséről szóló, 2016. december 20-án közzétett közös iránymutatás (JC/GL/2016/01, a továbbiakban: közös iránymutatás) további pontosításokat tartalmaz e bejelentés vonatkozásában. Mind az EKB, mind pedig az FKTK jelezte, hogy tiszteletben tartja ezt az iránymutatást az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. november 24-i 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2010. L 331., 12. o.) 16. cikke (3) bekezdésének megfelelően. Az említett iránymutatás 9.1 pontjának második mondata szerint az értesítés akkor tekintendő elintézettnek, ha az tartalmazza a célfelügyelő által elvégzendő felügyeleti értékelésre vonatkozó jogszabállyal összhangban közzétett felsorolásban szereplő összes előírt információt. E 9.1. pont harmadik mondata kimondja, hogy a visszaigazolás kizárólag az értesítés alaki teljességére vonatkozó eljárási lépést jelent, amelynek következménye a felügyeleti értékelés 60 munkanapos időszakának megkezdődése, és nem jelenti a benyújtott dokumentáció célfelügyelő általi érdemi megvizsgálását.

96 A jelen ügyben az FKTK a 2018. november 23-i levélben igazolta a szándékolt részesedésszerzésről szóló bejelentés átvételét a 2013/36 irányelv – lett jogba átültetett – 22. cikke (2) bekezdésének megfelelően. E levél a 192. rendelet 28. cikkének megfelelően megemlíti különösen, hogy a bejelentés teljes.

97 A felperes tévesen hivatkozik arra, hogy 2018. november 23-át megelőzően az FKTK 2018. október 25-i levelében és 2018. október 30-i levelében elismerte, hogy megkapta a bejelentést, valamint az összes kért dokumentumot.

98 Ellenkezőleg, egyrészt az említett 2018. október 30-i levélben hivatkozott 2018. október 25-i elektronikus levélben az FKTK jelezte a felperesnek, hogy az EKB éppen azt vizsgálja, hogy a bejelentés teljes-e. Másrészt e 2018. október 30-i levelében jelezte a felperesnek, hogy a

benyújtott jelentések nem teljesek, és hogy az értékelési eljárás nem kezdődött meg. Hozzátette, hogy külön levélben fogja tájékoztatni a felperest a hiányzó információkról. 2018. október 31-én közölte a felperessel az említett információk jegyzékét.

99 Következésképpen sem a 2018. október 25-i elektronikus levél, sem az FKTK 2018. október 30-i levele nem minősül a bejelentés kézhezvételéről szóló elismervénynek a 2013/36 irányelv – lett jogba átültetett – 22. cikkének (2) bekezdése értelmében.

100 Egyébiránt a felperes nem állítja, hogy az FKTK által a 2018. október 31-i levelében kért információk nem voltak szükségesek az értékelés elvégzéséhez, és azokat nem kellett volna közölni az FKTK-val a bejelentés időpontjában, a 2013/36 irányelv – lett jogba átültetett – 22. cikke (1) bekezdésének és 23. cikke (4) bekezdésének megfelelően. Különösen nem utal arra, hogy ezeket az információkat nem említi a 192. rendelet, amely tartalmazza azon információk jegyzékét, amelyek az értékelés elvégzéséhez szükségesek, és amelyeket a 2013/36 irányelv 22. cikkének (1) bekezdésében szereplő bejelentés időpontjában közölni kell az illetékes hatóságokkal, valamint e rendelet mellékleteit.

101 A teljesség kedvéért meg kell jegyezni, hogy az EKB arra hivatkozik – anélkül, hogy ezt vitatnák –, hogy a 2018. október 19-én benyújtott üzleti tervből hiányoztak bizonyos, a 192. rendelet 9. melléklete szerint megkövetelt információk, azaz először is a szándékolt részesedésszerzés céljának végrehajtására vonatkozó terv, másodszor a következő három évre előirányzott pénzügyi eredmények (egyedi és konszolidált szinten), harmadszor az igazgatótanács összetétele, a felügyelőbizottság összetétele és kötelezettségeik, valamint a pénzügyi intézménynek az igazgatótanács vagy a felügyelőbizottság által létrehozott főbb bizottságainak összetétele, beleértve az azon személyekre vonatkozó információkat, akik a pénzügyi intézményt és bizottságait irányítják vagy irányítani fogják.

102 Következésképpen a felperes nem állíthatja megalapozottan, hogy 2018. október 25-én teljesültek a feltételek ahhoz, hogy az értékelési időszak megkezdődjön.

103 Így az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

2. Az 1024/2013 rendelet 15. cikkében és a 468/2014 rendelet 85–87. cikkében előírt eljárás megsértésére alapított, második jogalapról

104 A felperes azt állítja, hogy az FKTK és az EKB nem tartotta tiszteletben az 1024/2013 rendelet 15. cikkében és az Egységes Felügyeleti Mechanizmuson belül az Európai Központi Bank és az illetékes nemzeti hatóságok, valamint a kijelölt nemzeti hatóságok közötti együttműködési keretrendszer létrehozásáról szóló, 2014. április 16-i 468/2014/EU EKB-rendelet (HL 2014. L 141., 1. o.) 85–87. cikkében előírt, a jelen ügyben alkalmazandó eljárási szabályokat, tekintettel arra, hogy az FKTK semmilyen határozati javaslatot nem terjesztett elő.

105 A felperes arra is hivatkozik, hogy a megtámadott határozat eljárási hibában szenved, mivel a szabályozóitőke-követelményeket, amelyeken e határozat alapul, csak egy 2019. március 1-jén – jóval a szándékolt részesedésszerzés bejelentését követően – kézhez vett levélben határozták meg, egy olyan időpontban, amikor a felperesnek már nem volt lehetősége módosítani ezt a bejelentést. Ezenkívül az EKB nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az FKTK által meghatározott külön követelményeket a felperes vitatta, és azok vizsgálat tárgyát képezik.

106 Az EKB vitatja a felperes érvelését.

107 Az 1024/2013 rendelet 15. cikke értelmében:

„(1) A[z e rendelet] 4. cikk[e] (1) bekezdésének c) pontjában előírt kivételek sérelme nélkül, a mechanizmusban részt vevő tagállamok egyikében székhellyel rendelkező hitelintézetben való befolyásoló részesedésszerzésről szóló értesítést és az ehhez kapcsolódó információkat a hitelintézet székhelye szerinti tagállam illetékes nemzeti hatóságainak kell benyújtani, a[z e rendelet] 4. cikk[e] (3) bekezdésének első albekezdésében említett jogi aktusokon alapuló vonatkozó nemzeti jogszabályokban meghatározott követelményeknek megfelelően.

(2) Az illetékes nemzeti hatóság köteles megvizsgálni a részesedésszerzési javaslatot, és a vonatkozó uniós jogban meghatározott vizsgálati időszak lejárta előtt legalább tíz munkanappal az EKB részére továbbítania kell az értesítést és egy – a[z e rendelet] 4. cikk[e] (3) bekezdésének első albekezdésében említett jogi aktusokban meghatározott kritériumokon alapuló – határozati javaslatot arról, hogy kifogásolja, vagy nem kifogásolja a részesedésszerzést, és a[z e rendelet] 6. cikk[é]nek megfelelően támogatnia kell az EKB-t.

(3) Az EKB a vonatkozó uniós jogban meghatározott vizsgálati kritériumok alapján, az abban foglalt eljárás keretében és az abban meghatározott vizsgálati időszakon belül határozatot hoz arról, hogy kifogásolja-e a részesedésszerzést.”

108 Először is, amennyiben a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat ellentétes az 1024/2013 rendelet 15. cikkével és a 468/2014 rendelet 85–87. cikkével, mivel az FKTK nem nyújtott be határozati javaslatot az EKB-hoz, meg kell állapítani, hogy ezen érv nélkülözi a ténybeli alapot. Amint az a megtámadott határozat 1.3. és 2.1. pontjából kitűnik, az FKTK 2019. március 1-jén határozati javaslatot terjesztett az EKB elé, amelyet benyújtottak a Törvényszékhez.

109 Másodszor, a felperes eljárási hibára hivatkozik, amennyiben az EKB olyan szabályozóitőke-követelményekre támaszkodott, amelyeket az FKTK csak egy olyan levélben határozott meg, amelyet a felperes, állítása szerint, a szándékolt részesedésszerzés bejelentését követően, 2019. március 1-jén kapott meg.

110 E tekintetben meg kell állapítani, hogy sem az 1024/2013 rendelet 15. cikkével, sem a 468/2014 rendelet hivatkozott 85–87. cikkével – amelyekre a felperes hivatkozott – nem ellentétes, hogy az EKB a szándékolt részesedésszerzés bejelentését követő tényre támaszkodjon. A felperes az érvelésének alátámasztására semmilyen más rendelkezésre vagy elvre nem hivatkozik.

111 Következésképpen, amennyiben az EKB az FKTK által a bejelentést követően meghatározott szabályozóitőke-követelményekre támaszkodott, az eljárás nem szenved hibában a felperes által hivatkozott rendelkezések tekintetében.

112 Ezenkívül, amint arra az EKB helyesen hivatkozik, a 2013/36 irányelv 23. cikke (1) bekezdése d) pontjának a lett jogba a szándékolt részesedésszerzés bejelentését megelőzően átültetett rendelkezéseiből az következik, hogy az illetékes hatóságoknak értékelniük kell, hogy a hitelintézet képes-e, és képes lesz-e folyamatosan megfelelni a prudenciális követelményeknek.

113 A közös iránymutatás 13.4 pontja egyébiránt kimondja, hogy célfelügyelőnek értékelnie kell a célbank azon képességét, hogy a tervezett részesedésszerzés időpontjában, és a „részesedésszerzés után” folyamatosan megfeleljen az összes prudenciális követelménynek.

114 A 2013/36 irányelv 23. cikke (1) bekezdésének d) pontjából következik, hogy – amint arra az EKB helyesen hivatkozik – az illetékes hatóságoknak előrejelző értékelést kell végezniük arról, hogy az érintett hitelintézet eleget tesz-e a prudenciális követelményeknek.

115 Következésképpen az EKB jogosult volt arra, hogy a megtámadott határozat 2.3.1. pontjában figyelembe vegye a 2019. évi SREP teljes tőkekövetelményt, amelyet az FKTK olyan levélben határozott meg, amelyet a felperes az állítása szerint 2019. március 1-jén kapott meg, amikor azt értékelte, hogy fennáll-e annak kockázata, hogy az új csoport nem tartja tiszteletben az őt terhelő szabályozóitőke-követelményeket.

116 Ezenfelül pontosítani kell, hogy az EKB a megtámadott határozat 2.3.1. pontjában az új csoport prudenciális követelmények tiszteletben tartására való képességének értékelése érdekében nem csupán a 2019. évi SREP teljes tőkekövetelményre támaszkodott, hanem a felperesre 2018-ban alkalmazandó, SREP teljes tőkekövetelményre is. Így az alapforgatókönyv szerint a 2019. évi SREP teljes tőkekövetelmény figyelembevétele nélkül az új csoport 2019 végére előirányzott teljes tőkemegfelelési szintje csak 12,91%-ot tett ki, vagyis alacsonyabb szintű volt az OCR-nél (13,55%), amelyet a felperesnek 2018-ban kellett tiszteletben tartania.

117 Végül, amennyiben a felperes rámutat arra, hogy az FKTK által a szavatolótőkére vonatkozóan meghatározott követelményeket vitatták, meg kell állapítani, hogy – amint arra az EKB helytállóan rámutat – a lett bíróságok előtti bírósági eljárásnak nincs felfüggesztő hatálya, és nem képezte akadályát annak, hogy az EKB részben a 2019. évi SREP teljes tőkekövetelményre támaszkodjon.

118 Harmadszor, még azt feltételezve is, hogy – amint azt az EKB javasolja – úgy lehet tekinteni, hogy a felperes a második jogalap alátámasztása érdekében olyan érvet hozott fel, amely szerint az EKB tévesen avatkozott be az eljárásba azt megelőzően, hogy az FKTK továbbította volna a határozati javaslatot, ami nem áll fenn, ezt az érvet el kell utasítani.

119 Amikor ugyanis az uniós jogalkotó olyan közigazgatási eljárás mellett dönt, amelynek keretében a nemzeti hatóságok olyan aktusokat fogadnak el, amelyek előkészítik valamely uniós intézmény azon végleges határozatát, amely joghatásokat vált ki, és sérelmet okozhat, e jogalkotó ezen intézmény és e nemzeti hatóságok között egy olyan sajátos együttműködési mechanizmust kíván létrehozni, amely az uniós intézmény kizárólagos döntéshozatali hatáskörén alapul (2018. december 19-i Berlusconi és Fininvest ítélet, C-219/17, EU:C:2018:1023, 48. pont).

120 Az 1024/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerint, azt összefüggésben értelmezve ugyanezen rendelet 15. cikkének (3) bekezdésével és a 468/2014 rendelet 87. cikkével, az EKB kizárólagos hatáskörébe tartozik a szándékolt részesedésszerzés engedélyezéséről vagy nem engedélyezéséről való döntés azon eljárás végén, amelyet különösen az 1024/2013 rendelet 15. cikke és a 468/2014 rendelet 85. és 86. cikke szabályoz (2018. december 19-i Berlusconi és Fininvest ítélet, C-219/17, EU:C:2018:1023, 54. pont).

121 A lojális együttműködés elvén alapuló kapcsolatok keretében az 1024/2013 rendelet 6. cikkének (2) bekezdése értelmében a nemzeti hatóságok szerepe – ahogyan az e rendelkezésből, ugyanezen rendelet 15. cikkének (1) és (2) bekezdéséből, valamint a 468/2014 rendelet 85. és 86. cikkéből kitűnik – abban merül ki, hogy nyilvántartásba veszik az engedély iránti kérelmeket, és segítséget nyújtanak az EKB-nak, a döntési hatáskör egyedüli jogosultjának, különösen azáltal, hogy minden információt megadnak számára, amely szükséges a feladatai ellátásához, megvizsgálják az említett kérelmeket, majd egy olyan határozati javaslatot küldenek az EKB részére, amely nem kötelező rá

nézve, és amely vonatkozásában egyébként elő sem írja az uniós jog, hogy azt közölni kellene a kérelmezővel (2018. december 19-i Berlusconi és Fininvest ítélet, C-219/17, EU:C:2018:1023, 55. pont).

122 Tekintettel arra a különleges együttműködési mechanizmusra, amelyet az uniós jogalkotó az EKB és az illetékes nemzeti hatóság között kívánt létrehozni a hitelintézetekben való befolyásoló részesedések bármely megszerzésének vagy növelésének előzetes engedélyezése iránti kérelmek vizsgálatára, az EKB már az 1024/2013/EU rendelet 15. cikkének (2) bekezdésében előírt határozati javaslatnak az utóbbi hatóság általi továbbítása előtt, sőt az eljárás kezdetétől fogva beavatkozhat az eljárásba (lásd ebben az értelemben: Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok Berlusconi és Fininvest ügyre vonatkozó indítványa, C-219/17, EU:C:2018:502, 91., 95., 98. és 101. pont).

123 A 468/2014 rendelet 85. cikkének (1) bekezdése egyébiránt előírja, hogy az illetékes nemzeti hatóság, amely a mechanizmusban részt vevő tagállamban székhellyel rendelkező hitelintézet befolyásoló részesedése megszerzése szándékára vonatkozó bejelentést kap, erről a bejelentésről annak kézhezvételétől számított öt munkanapon „belül” a 2013/36/EU irányelv 22. cikkének (2) bekezdésében foglaltakkal összhangban értesíti az EKB-t.

124 Így a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

3. A hatodik, a releváns tények elferdítésére alapított jogalapról

125 A jelen ügyben a releváns tények elferdítésére alapított hatodik jogalapot közvetlenül az eljárási szabályok megsértésére vonatkozó, első és második jogalapot követően, és a 2013/36 irányelv 23. cikkének megsértésére vonatkozó, harmadik jogalapot megelőzően kell megvizsgálni.

126 A hatodik jogalap keretében a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat téves ténybeli értékelésen alapul. A megtámadott határozat nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy a szándékolt részesedésszerzés CR-nek a felperes tőkéjéhez való jelentős hozzájárulását eredményezi, holott alapvető körülményről van szó.

127 Az EKB vitatja a felperes érvelését.

128 Úgy kell tekinteni, hogy hatodik jogalapjával a felperes olyan jogalapot hozott fel, amely azon alapul, hogy az EKB ténybeli hibát követett el a felperes tőkéjéhez való – a szándékolt részesedésszerzéssel összefüggő – hozzájárulás tekintetében.

129 E jogalap nélkülözi a ténybeli alapot.

130 A felperes állításával ellentétben az EKB igenis figyelembe vette azt a tényt, hogy a szándékolt részesedésszerzés a felperes javára történő „tőke-hozzájárulással” járt. Az EKB kifejtette, hogy e „tőke-hozzájárulás” a CR és a célbank egyes részvényesei közötti részvénycsere-megállapodásból ered. Úgy ítélte meg, hogy e „tőke-hozzájárulás” nem teszi lehetővé CR azon szándékának megállapítását, hogy további támogatást nyújtson a jövőben, és különösen, hogy ez nem kérdőjelezi meg az összes részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatósága értékelésének szükségességét. Úgy vélte, hogy e „tőke-hozzájárulás” pozitív hatást gyakorol a felperes tőkemegfelelési mutatóira a jelenlegi kiterjedése szerint. Mindazonáltal úgy ítélte meg, hogy e hatás ellenére a felperes nem tekinthető pénzügyileg stabilnak, mivel pénzügyi nehézségei, vagyis negatív jövedelmezősége, a nemteljesítő hiteleinek magas szintje és a

nagykockázat-vállalásoknak való kitettségi korlátok megsértése miatt. Azt is megállapította, hogy e pozitív hatás ellenére az új csoportnak a prudenciális követelmények tiszteletben tartására vonatkozó képessége nem nyert bizonyítást (az észrevételekre adott válasz, 5–7. o.).

131 Nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy e „tőke-hozzájárulás” említése szerepel az észrevételekre adott válaszban, mivel ez utóbbit mellékletként csatolták a megtámadott határozathoz, és azt az említett határozat szerves részének kell tekinteni.

132 Következésképpen a felperes állításával ellentétben az EKB figyelembe vette azt a tényt, hogy a szándékolt részesedésszerzés a felperes javára történő „tőke-hozzájárulással” járt, olyan indokok alapján, amelyek végeredményben nem pontatlanok.

133 Így a hatodik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

4. A harmadik jogalapról, amely a 2013/36 irányelv 23. cikke értékelési szempontjainak téves értelmezésén és alkalmazásán alapul

134 Először is a felperes azt állítja, hogy az EKB nem tartotta tiszteletben az észszerű okok 2013/36 irányelv 23. cikkében előírt követelményét. Úgy véli, hogy a részesedésszerzést csak akkor lehet kifogásolni, ha az jelentős negatív hatással jár ahhoz a helyzethez képest, amelyben a szándékolt részesedésszerzés nem valósul meg. A közös iránymutatás azt jelzi, hogy „[a] tervezett részesedésszerzés nem befolyásolhatja hátrányosan a [célbank] prudenciális követelményeknek való megfelelését”. Márpedig az EKB a jelen esetben azzal az indokkal ellenezte a szándékolt részesedésszerzést, hogy az e részesedésszerzés nyomán bekövetkező javulások elégtelenek voltak. Az EKB álláspontja azt eredményezi, hogy a szándékolt részesedésszerzés nem valósulhatna meg, még akkor sem, ha annak hatásai felügyeleti szempontból pozitívak.

135 Másodszor, ami a pénzügyi megbízhatóság követelményét illeti, a felperes azzal érvel, hogy a részesedést szerezni kívánó személy azon képességét illetően, hogy stabil pénzügyi struktúrát tartson fenn a belátható jövőben, az EKB nem következtet arra, hogy a szándékolt részesedésszerzés jelentős negatív hatással járna. Kifejti, hogy a szavatolótőkére vonatkozó követelmények szempontjából e részesedésszerzés még a legkedvezőtlenebb forgatókönyv szerint is javulást eredményezne. Az EKB elmulasztotta a szándékolt részesedésszerzés, és azon forgatókönyv összehasonlítását, amelyben a két bank számára nem engedélyeznék, hogy új csoportot képezzenek.

136 A közvetett részesedést szerezni kívánó személyek azon tényleges szándékát illetően, hogy szükség esetén támogatnák-e a célbankot, a felperes úgy véli, hogy az EKB tévesen rója fel a közvetett részesedést szerezni kívánó személyeknek, hogy válság esetére kötelezettséget vállaltak az új csoport támogatására. Az EKB az észrevételekre adott válaszában indokolatlanul kifogásolta azt a tényt, hogy CR arra számított, hogy megszűnik a lett hatóságok részéről minden önkényes és hátrányosan megkülönböztető bánásmód. Az EKB nem bizonyította, hogy pontatlanok lennének a CR által bejelentett tények, azaz hogy A felhívta őt a kenőpénzek megfizetésére, és nyomást gyakorolt annak érdekében, hogy elérje azok kifizetését a hátrányos megkülönböztetés elkerülése érdekében. Indokolatlanul kifogásolta azt a tényt, hogy a bank támogatásának szándékára vonatkozó bizonyos nyilatkozatokat az „amennyiben célszerűnek bizonyul” megjegyzés kísérte.

137 A felperes azt állítja, hogy ellentmondás áll fenn a CR-nek a célbank támogatására irányuló szándékával kapcsolatban hivatkozott kétségek, és azon tény között, hogy a szándékolt részesedésszerzés a felperes szempontjából legalább tízmillió euró összegű tőke-hozzájárulást jelent. E részesedésszerzés körülbelül 40%-át CR finanszírozza.

138 A felperes hozzáteszi, hogy a megtámadott határozat a pénzügyi megbízhatóság kritériumának téves értelmezésén alapul. Az EKB tévesen támaszkodott általános finanszírozási kötelezettség fennállására abban az értelemben, hogy a vevőnek rendelkeznie kell azzal a képességgel és szándékkal, hogy a saját tőkéje révén eleget tegyen minden olyan finanszírozási szükségletnek, amellyel az érintett hitelintézet a jövőben szembesülhet. A pénzügyi megbízhatóság kritériumának megfelelő értelmezése egy olyan szilárd pénzügyi helyzet megszorítóbb értelmezése, amelyből eredően nem alakulhat ki problematikus magatartás.

139 Harmadszor, a prudenciális követelmények tiszteletben tartására vonatkozó kritériumot illetően a felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat e második kritérium téves értelmezéséből és alkalmazásából ered. Az EKB nem állapítja meg a szándékolt részesedésszerzés negatív hatását sem a célbankra, sem pedig a felperesre nézve. Olyan intézkedést ellenez, amelynek hatásai pozitívak.

140 Negyedszer és végezetül a felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat a 2013/36 irányelv 23. cikkének téves értelmezésén alapul, mivel az értékelési szempontokat olyan anyagi jogi követelményeknek tekintik, amelyek feltételeinek együttesen kell teljesülniük. Az EKB-nak az összes értékelési szempont egészét figyelembe vevő átfogó értékelés keretében azt kellett volna értékelnie, hogy fennáll-e annak a jelentős kockázata, hogy a hitelintézet hatékony, eredményes és prudens irányítása nem biztosított.

141 A Bizottság által támogatott EKB vitatja a felperes érvelését.

142 A 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) A[z ezen irányelv] 22. cikk[ének] (1) bekezdésében előírt bejelentés és a 22. cikk[ének] (3) bekezdésében említett információ értékelésekor az illetékes hatóságok – a részesedésszerzés tárgyát képező hitelintézet hatékony, eredményes és prudens irányításának érdekében és a részesedést szerezni kívánó személynek a hitelintézetre gyakorolt valószínűsíthető befolyását figyelembe véve – az alábbi kritériumok alapján értékelik a részesedést szerezni kívánó személy alkalmasságát és a szándékolt részesedésszerzés pénzügyi megbízhatóságát:

a) a részesedést szerezni kívánó személy jóhírneve;

b) a tervezett részesedésszerzés eredményeképpen a hitelintézet üzleti tevékenységét irányító bármely vezető testületi tagnak és a felső vezetés bármely tagjának a[z ezen irányelv] 91. cikk[ének] (1) bekezdésében foglaltak szerinti jóhírneve, szaktudása, képességei és tapasztalata;

c) a részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatósága, különösen a részesedésszerzés tárgyát képező hitelintézetben folytatott és szándékolt üzleti tevékenység típusával kapcsolatban;

d) annak kérdése, hogy a hitelintézet képes lesz-e teljesíteni és képes-e folyamatosan teljesíteni az ezen az irányelven, [a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i] 575/2013/EU [európai parlamenti és tanácsi rendeleten (HL 2013. L 176., 1. o.)] és adott esetben egyéb uniós jogon – különösen a [pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítóintézetek és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről, valamint a 73/239/EGK, a 79/267/EGK, a 92/49/EGK, a 92/96/EGK, a 93/6/EGK és a 93/22/EGK tanácsi irányelvek, illetve a 98/78/EK és 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek módosításáról szóló, 2002. december 16-i] 2002/87/EK [európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 35., 1. o.)] és a[z elektronikuspénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, folytatásáról és prudenciális felügyeletéről, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról, valamint a 2000/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. szeptember 16-i] 2009/110/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelven – alapuló prudenciális követelményeket, beleértve azt, hogy az a csoport, amelynek részévé válik, olyan szerkezetű-e, amely lehetővé teszi a hatékony felügyelet gyakorlását, az illetékes hatóságok közötti hatékony információcserét és az azok közötti hatáskörmegosztás meghatározását;

e) ésszerűen feltételezhető-e, hogy a tervezett részesedésszerzéssel kapcsolatban pénzmosást vagy terrorizmusfinanszírozást követnek vagy követtek el vagy kísérelnek vagy kíséreltek meg a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [(HL 2005. L 309., 15. o.)] 1. cikke értelmében, vagy hogy a tervezett részesedésszerzés növelheti annak kockázatát.

(2) Az illetékes hatóságok csak akkor ellenezhetik a szándékolt részesedésszerzést, ha erre az (1) bekezdésben meghatározott kritériumok alapján ésszerű okuk van, vagy ha a részesedést szerezni kívánó személy által szolgáltatott információ hiányos.”

143 A 2013/36 irányelv 23. cikke (1) és (2) bekezdésének rendelkezéseit a hitelintézetekről szóló lett törvény 29. cikke és a 192. rendelet ültette át a lett jogba.

144 Amint abban a felek egyetértenek, az EKB széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, amikor – mint a jelen ügyben – valamely hitelintézet prudenciális felügyeletére vonatkozó jogi aktust fogad el (lásd ebben az értelemben: 2019. május 8-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 86. pont).

145 E tekintetben tehát az uniós bíróságok a nyilvánvaló mérlegelési hiba felülvizsgálatát gyakorolják (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. december 11-i Weiss és társai ítélet, C-493/17, EU:C:2018:1000, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

a) A részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatóságára vonatkozó kritériumról

146 A felperes először is arra hivatkozik, hogy az EKB-nak ahhoz, hogy a pénzügyi megbízhatóság kritériuma alapján ellenezze a szándékolt részesedésszerzést, a szándékolt részesedésszerzés jelentős negatív hatásának fennállására kellett volna támaszkodnia, összehasonlítva azzal a helyzettel, amelyben e részesedésszerzésre nem kerül sor.

147 Mindazonáltal sem a 2013/36 irányelv – lett jogba átültetett – 23. cikkének (1) és (2) bekezdéséből, sem pedig a közös iránymutatásból nem következik, hogy az EKB-nak bizonyítania kellene az ilyen hatást ahhoz, hogy a pénzügyi megbízhatóság kritériuma alapján ellenezze a szándékolt részesedésszerzést. E rendelkezésekből még kevésbé következik, hogy az EKB köteles lenne azon helyzet kontrafaktuális elemzését elvégezni, amelyben e részesedésszerzésre nem kerül sor.

148 Ellenkezőleg, a 192. rendelet 51. cikke úgy határozza meg a részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatóságát, hogy képes a szándékolt részesedésszerzés finanszírozására, valamint arra, hogy belátható időn belül saját maga és a célvállalkozás számára stabil pénzügyi struktúrát tartson fenn, anélkül hogy a szándékolt részesedésszerzés jelentős negatív hatására alapított kifogási okra hivatkozna, és nem követeli meg azon helyzet elemzését, amelyben e részesedésszerzésre nem kerül sor.

149 Bár a felperes a közös iránymutatás 13.1 pontjára hivatkozik, meg kell állapítani, hogy ez utóbbi a célbank prudenciális követelményeinek tiszteletben tartására, nem pedig a részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatóságának kritériumára vonatkozik.

150 Következésképpen a felperes megalapozatlanul állítja, hogy az EKB megsértette a 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) bekezdését azzal, hogy anélkül ellenezte a szándékolt részesedésszerzést a részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatóságára vonatkozó kritérium alapján, hogy bizonyította volna e részesedésszerzés jelentős negatív hatását.

151 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy az EKB tévesen támaszkodott az általános finanszírozási kötelezettség fennállására, amikor megállapította, hogy ahhoz, hogy a szándékolt részesedésszerzést a pénzügyi megbízhatóság kritériumára tekintettel engedélyezni lehessen, a részesedést szerezni kívánó személynek képesnek és hajlandónak kell lennie arra, hogy a saját tőkéje révén és korlátlanul kielégítsen valamennyi finanszírozási szükségletet, amellyel az érintett hitelintézet a jövőben szembesülhet.

152 Ez az érv a megtámadott határozat téves olvasatából ered.

153 Az EKB ugyanis e határozat 2.2.1. és 2.2.2. pontjában úgy ítélte meg, hogy pénzügyi helyzetükre tekintettel a részesedést szerezni kívánó személyek nincsenek abban a helyzetben, hogy pénzügyi támogatást nyújtsanak a célbank számára olyan körülmények között, amikor – figyelemmel az EKB elé terjesztett üzleti tervre – valószínűleg ilyen támogatásra lesz szükség.

154 Ezzel az EKB nem írt elő korlátlan finanszírozási kötelezettséget a részesedést szerezni kívánó személyekkel szemben, hanem annak értékelésére szorítkozott, hogy a részesedést szerezni kívánó személyek pénzügyileg elég megbízhatóak-e ahhoz, hogy kielégítsék az új csoport tőkeigényeit, ahogy azokat a saját maguk által szolgáltatott információk alapján meg lehetett ítélni.

155 Következésképpen el kell utasítani a felperes arra alapított érvét, hogy az EKB tévesen támaszkodott a részesedést szerezni kívánó személyek általános finanszírozási kötelezettségére.

156 Harmadszor, meg kell állapítani, hogy a felperes nem vitatja az EKB által a megtámadott határozat 2.2.1. pontjában értékelt pénzügyi nehézségeket. Különösen nem vitatja, hogy először is jelentős veszteségeket szenvedett el a megelőző két év során, másodszor, magas hitelkockázattal szembesült, figyelemmel többek között a 2018 közepén fennálló 47%-os nemteljesítőhitel-arányra, harmadszor, hogy a tőkemegfelelési mutatói olyanok voltak, hogy

2018-ban az OCR megsértésének minősültek, negyedszer, több szerződő fél tekintetében figyelmen kívül hagyta a nagykockázat-vállalási korlátokat a csoport szintjén, ötödször pedig, CR tekintetében megsértette a kapcsolatban álló felekkel kötött ügyletekre alkalmazandó korlátokat.

157 Egyébiránt a felperes nem vitatja a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek pénzügyi helyzetét sem, ahogyan azt az EKB a megtámadott határozat 2.2.2. pontjában értékelte. Különösen nem vitatja, hogy a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek, különösen CR, pénzügyi források csekély összegét jelentették be, amint azt az EKB megítélte. Bár a felperes hangsúlyozza, hogy a szándékolt részesedésszerzés a sajáttőke-helyzetének javulásához vezet, nem vitatja, hogy az új csoport sajáttőke-szintje az említett csoport várt kockázati profiljára tekintettel nem megfelelő, és hogy valószínűleg jövőbeli tőke-hozzájárulásra lenne szükség.

158 Következésképpen, figyelembe véve a felperes pénzügyi nehézségeit, a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek csekély forrásait és az új csoport valószínű tőke-hozzájárulási szükségleteit, az EKB nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor megállapította, hogy sem a felperes, sem a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek nincsenek olyan helyzetben, hogy a célbank és az új csoport számára szükséges pénzügyi támogatást nyújtani tudják.

159 Negyedszer és végezetül, a felperes vitatja az EKB-nak a megtámadott határozat 2.2.3. pontjában szereplő azon értékelését, amely szerint komoly kétségek álltak fenn a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek azon szándékát illetően, hogy szükség esetén támogassák a célbankot.

160 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint azt a Bizottság hangsúlyozza – a megtámadott határozat 2.2.1. és 2.2.2. pontjában szereplő, a felperes és a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek pénzügyi megbízhatóságára vonatkozó indokok önmagukban alkalmasak az EKB e határozat 2.2.4. pontjában említett következtetésének igazolására, amely szerint a részesedést szerezni kívánó személyek nem voltak képesek kellően stabil pénzügyi struktúrát fenntartani a célbankot és az új csoportot illetően.

161 Következésképpen a felperesnek a megtámadott határozat 2.2.3. pontjában szereplő, a tárgyhoz szorosan nem tartozó indokolás ellen irányuló érvét mint hatástalant el kell utasítani.

162 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy azon következtetéséhez, hogy komoly kétségek merültek fel a közvetett beszerzők azon szándékát illetően, hogy szükség esetén támogatják a célbankot, az EKB az ilyen támogatás nyújtására vonatkozó határozott és visszavonhatatlan kötelezettségvállalás hiányára támaszkodott. E tekintetben az észrevételekre adott válaszból kitűnik, hogy az EKB CR-nek a 2018. október 17-i nyilatkozatára és a 2019. február 12-i levelére támaszkodott. Figyelembe vette a felperesnek a közelmúltban nyújtott pénzügyi támogatás jelentős hiányát is.

163 Márpedig, először is, a megtámadott határozatból nem tűnik ki, hogy az EKB azt rótta fel a részesedést szerezni kívánó személyeknek, hogy csak válság esetén vállalták az új csoport támogatását.

164 Másodszor, a 2018. október 17-i nyilatkozatában CR jelezte, hogy az ő és a családja arra irányuló szándéka, hogy a jövőben továbbra is támogassa a felperest, „teljesen attól függ”, hogy a Lett Köztársaság szándékában áll-e egyezség útján történő vitarendezési megállapodást kötni vele annak érdekében, hogy orvosolja valamennyi önkényes és hátrányosan megkülönböztető problémát, amelyet állítólag ő és a családja tapasztalt, és amelyet ő az FKTK-nak és más intézményeknek tudott be.

165 A felperes állításával ellentétben az EKB a fenti 164. pontban említett nyilatkozatra támaszkodva nem rótta fel CR-rel szemben, hogy kérte az önkényes és hátrányosan megkülönböztető felügyeleti bánásmód megszüntetését. Az EKB csupán azt állapította meg, hogy az említett nyilatkozat szerint feltételes volt az a támogatás, amelyet CR és családja a felperes, és azon csoport számára felajánlott, amelynek a felperes tagja lett volna. E tekintetben az EKB jogosan hivatkozik arra, hogy a CR által óhajtott egyezség megkötése nagymértékben bizonytalan.

166 Egyébiránt az EKB megállapította, hogy CR 2019. február 12-i levele szerint ez utóbbi és családja kész pénzügyi támogatást nyújtani a célbanknak, „amennyiben célszerűnek bizonyul”. E kifejezés használatát az EKB érvényesen tekinthette a fenti 164. pontban említett nyilatkozat fényében a CR és családja által válság esetén a célbank támogatására irányuló szándékukra vonatkozó kifejezett fenntartásnak.

167 Harmadszor, a felperes hangsúlyozza, hogy CR a szándékolt részesedésszerzés jelentős részét a közte és a célbank bizonyos részvényesei között létrejött részvénycsere-megállapodás révén kívánta finanszírozni, ami tőke-hozzájárulásnak minősül.

168 E körülmény azonban nem elegendő annak megállapításához, hogy CR feltétlenül kész volt arra, hogy a jövőben támogassa a célbankot és az új csoportot.

169 Meg kell ugyanis állapítani, hogy a felperes nem vitatja a megtámadott határozat 2.2.3. pontjában szereplő megállapítást, amely azonban különös jelentőséggel bír az EKB által követett okfejtésben, amely szerint a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek a közelmúltban a felperes javára szóló pénzügyi támogatás jelentős hiányának adták tanújelét. E tekintetben az észrevételekre adott válaszból kitűnik, hogy a felperes részvényesei, különösen CR, nem biztosítottak tőke-hozzájárulást a nagykockázat-vállalási korlátok 2016 márciusa óta tartó túllépésének orvoslása céljából. Ráadásul, amint arra az EKB az ellenkérelmében rámutat, a kapcsolatban álló felekkel kötött ügyletekre vonatkozó korlát felperes általi túllépésének megszüntetése, amely túllépés abból fakadt, hogy CR részére fizetési haladékot adott a felperes egyik korábbi orosz leányvállalatának felvásárlása tekintetében, főként CR azon szándékától függött, hogy előbbre hozza-e ezen halasztott fizetés időpontját.

170 Következésképpen az EKB nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor megállapította, hogy komoly kétségek állnak fenn a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek azon szándékát illetően, hogy szükség esetén támogatják-e a célbankot.

171 A fentiekből következik, hogy a felperes nem állíthatja megalapozottan, hogy az EKB megsértette a 2013/36 irányelv 23. cikkét, amikor úgy ítélte meg, hogy a részesedést szerezni kívánó személyek pénzügyi megbízhatóságára vonatkozó kritérium nem teljesült.

b) A prudenciális követelmények tiszteletben tartásának kritériumáról

172 A 192. rendelet 56. cikkéből következik, hogy az FKTK azt értékeli, hogy az érintett bank megfelel-e a prudenciális követelmények tiszteletben tartására vonatkozó kritériumnak, figyelembe véve különösen azt, hogy az érintett bank képes-e tiszteletben tartani a saját tőkére, a likviditásra, a nagykockázat-vállalási korlátokat, a belső ellenőrzésre, a kockázatkezelésre és a megfelelőségre vonatkozó követelményeket a bejelentés vizsgálatának időpontjában és a befolyásoló részesedés megszerzését követően.

173 A felperes arra hivatkozik, hogy az EKB sem maga a felperes, sem pedig a célbank tekintetében nem állapította meg a szándékolt részesedésszerzés negatív hatását. A közös iránymutatás 13.1 pontjára hivatkozik, amely szerint a szándékolt részesedésszerzés nem befolyásolhatja hátrányosan a célvállalkozás prudenciális követelményeknek való megfelelését. Hozzáteszi, hogy a szándékolt részesedésszerzés pozitív hatásokkal jár.

174 Mindazonáltal a prudenciális követelmények tiszteletben tartására vonatkozó kritériumhoz viszonyított megfelelőséget nem a részesedést szerezni kívánó személy szempontjából, hanem a szándékolt részesedésszerzés tárgyát képező hitelintézet szempontjából kell értékelni, amint az a 2013/36 irányelv 23. cikke (1) bekezdésének d) pontjából következik, és amint azt a hitelintézetekről szóló lett törvény 29. cikke (5) bekezdésének 4. pontja révén a lett jogba átültették. A felperes ezt egyébként nem is vitatja.

175 Következésképpen, még ha a megtámadott határozatból az is tűnik ki, hogy a szándékolt részesedésszerzés pozitív hatásokat gyakorolna a felperes saját tőkéjére, ebből nem lehet arra következtetni, hogy a célbank tiszteletben tartja a prudenciális követelményeket.

176 Egyébiránt a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a prudenciális követelményeknek való megfelelést nemcsak a célbank, hanem az új csoport szempontjából is értékelni kell. A felperes ezt sem vitatja.

177 A közös iránymutatás 13.7 pontja egyébiránt előírja, hogy az a csoport, amelynek a célvállalkozás a részévé válik, legyen megfelelően tőkésített.

178 Márpedig a felperes állításával ellentétben a megtámadott határozatból kitűnik, hogy még ha a szándékolt részesedésszerzésnek nem is lenne azonnali negatív hatása arra, hogy önmagában a célbank tiszteletben tartja-e a szavatolótőke- és likviditási követelményeket, e részesedésszerzés negatív hatással lenne a célbank azon képességére, hogy orvosolja a prudenciális követelmények teljesítését érintő hiányosságait.

179 E tekintetben a felperes nem vitatja, hogy figyelemmel arra, hogy az üzleti terv nem igazította ki a felperesnek az irányítással és a belső ellenőrzéssel kapcsolatos hiányosságait, komoly kétségek álltak fenn a felperes arra vonatkozó képességét illetően, hogy a célbank szintjén megbízható irányítási és belső ellenőrzési rendszert alkalmazzon.

180 A felperes különösen nem vitatja a megtámadott határozat bizonyos indokait. Ezen indokok szerint először is az új csoport valószínűleg figyelmen kívül hagyná a szavatolótőke-követelményeket, bármi legyen is az üzleti terv által előirányzott forgatókönyv, mivel – ami szintén nem vitatott – a kedvezőtlen forgatókönyvek reálisabbak voltak, mint az alapforgatókönyv. Másrészt, a célbank 2017. és 2018. évi jelentős nettó veszteségeire, valamint e bank belső ellenőrzési és pénzmosás-megelőzési rendszerében azonosított hiányosságokra tekintettel, az új csoport magas kockázati profillal rendelkezett. Harmadszor, az új csoport magas hitelkockázatnak van kitéve, és figyelmen kívül hagyja a nagykockázat-vállalási korlátokat. Negyedszer, tekintettel arra, hogy az üzleti terv nem igazította ki a felperes és a célbank irányítási hiányosságait, komoly kétségek álltak fenn az új csoport arra vonatkozó képességét illetően, hogy megbízható irányítási és belső ellenőrzési rendszert biztosítson. Végül ötödször, a részesedést szerezni kívánó személyek stratégiája nem volt egyértelmű, különösen az új csoportnak a részesedésszerzés lezárulása és az egyesülés közötti legfeljebb 18 hónapos időszakban történő

megszervezése tekintetében, mivel az üzleti terv jelentős hiányosságokat mutatott a belső koherencia, az olvashatóság és a tervezett intézkedések leírása tekintetében, ami növelte a részesedésszerzés általános hitelességével kapcsolatos kétségeket.

181 Következésképpen a felperes nem bizonyítja, hogy a szándékolt részesedésszerzés pozitív hatásokkal járna a célbankra, vagy legalábbis az új csoportra nézve. A felperes még csak nem is állítja, hogy az új csoport megfelelően tőkésített, amint azt a közös iránymutatás 13.7 pontja említi.

182 Ennélfogva, figyelemmel különösen az azzal kapcsolatos komoly kétségekre, hogy az új csoport képes-e tiszteletben tartani az alkalmazandó prudenciális követelményeket, az EKB nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor megállapította, hogy a prudenciális követelmények tiszteletben tartásának kritériuma nem teljesült, és így nem sértette meg a 2013/36 irányelv – lett jogba átültetett – 23. cikkét.

c) A többi értékelési szempont figyelembevételének hiányáról és a szándékolt részesedésszerzés elleni kifogás észszerű okainak fennállásáról

183 Először is, a 2013/36 irányelv 23. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy az illetékes hatóságok akkor ellenezhetik a szándékolt részesedésszerzést, ha erre az e cikk (1) bekezdésében meghatározott kritériumok alapján észszerű okuk van.

184 Ez a rendelkezés nem követeli meg az illetékes hatóságtól, hogy amikor valamely hitelintézetben való részesedésszerzést ellenzi, a határozatában vizsgálja meg a 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) bekezdésében meghatározott kritériumok összességét.

185 Ellenkezőleg, az illetékes hatóság akkor ellenezheti a szándékolt részesedésszerzést, ha erre a 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) bekezdésében foglalt egy vagy több kritérium alapján észszerű oka van.

186 Ez az értelmezés megfelel a 2013/36 irányelv 23. cikke céljának, amely a szándékolt részesedésszerzés tárgyát képező hitelintézet hatékony, eredményes és prudens irányításának biztosítása.

187 Ugyanis, amint azt az EKB hangsúlyozza, a 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) bekezdésében foglalt kritériumok tartalmára tekintettel, az az értékelés, amely szerint sérül a szándékolt részesedésszerzés tárgyát képező hitelintézet hatékony, eredményes és prudens irányítására irányuló célkitűzés, e kritériumok közül csak az egyikre tekintettel is elvégezhető.

188 Az említett értelmezést egyébként megerősíti a közös iránymutatás 11.3, 12.3, 14.2, 14.4 és 14.7. pontja, amelyek szerint az illetékes hatóságnak a 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) bekezdésében említett kritériumok közül csak az egyikre vonatkozó bizonyos elemek alapján kell kifogást emelnie a szándékolt részesedésszerzéssel szemben.

189 A jelen ügyben az EKB tehát azzal, hogy a pénzügyi megbízhatóságra és a prudenciális követelmények betartására vonatkozó kritériumokra tekintettel ellenezte a szándékolt részesedésszerzést, anélkül hogy megvizsgálta volna a 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) bekezdésében említett többi kritériumot, nem sértette meg az említett 23. cikk (1) és (2) bekezdését.

190 Másodszor, még azt feltételezve is, hogy a szándékolt részesedésszerzés javította volna a felperes sajáttőke-helyzetét, és nem lett volna közvetlen negatív hatással a célbankra alkalmazandó prudenciális követelményeknek való megfelelésre a fizetőképesség és a likviditás tekintetében, ez nem változtat azon, hogy, egyrészt a részesedést szerezni kívánó személyek nem voltak abban a helyzetben, hogy a célbank és az új csoport tekintetében a belátható jövőben stabil pénzügyi struktúrát tartsanak fenn, másrészt komoly kétségek merültek fel azzal kapcsolatban, hogy a célbank és az új csoport képes lesz-e megfelelni a prudenciális követelményeknek.

191 Következésképpen azok az elemek, amelyekre a megtámadott határozat a pénzügyi megbízhatóság kritériumát és a prudenciális követelmények tiszteletben tartásának kritériumát illetően támaszkodik, a szándékolt részesedésszerzés elleni kifogás észszerű indokának minősülnek.

192 Így a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

5. Az arányosság elvének megsértésén alapuló, negyedik jogalapról

193 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat sérti az arányosság elvét. Az említett határozat nem tartalmazza az arányosság vizsgálatát. A prudenciális követelmények teljes körű tiszteletben tartásának biztosítására irányuló cél elérését lehetővé tévő, kevésbé beavatkozó jellegű megközelítés abban áll, hogy a szándékolt részesedésszerzést engedélyezik, és ezt követően megfelelő felügyeleti intézkedéseket fogadnak el. Ez a megközelítés csökkentené a prudenciális követelmények állítólagos be nem tartását.

194 Az EKB vitatja ezt az érvelést.

195 Az arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények jogi aktusai alkalmasak legyenek a szóban forgó szabályozás által kitűzött jogszerű célok elérésére, és ne haladják meg az e célok eléréséhez szükséges mértéket, beleértve, hogy amennyiben választás kínálkozik több alkalmas intézkedés között, a kevésbé korlátozó intézkedéshez kell fordulni, és az okozott hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (2013. január 22-i ítéletek, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, 50. pont, valamint a 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 206. pont).

196 Valamely intézkedés arányosságára vonatkozó értékelést össze kell egyeztetni az uniós intézményeket esetlegesen megillető széles mérlegelési mozgástérrel (lásd ebben az értelemben: 2019. május 8-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

197 A felperes úgy véli, hogy ajánlatosabb lett volna, ha az EKB nem ellenzi a szándékolt részesedésszerzést, és e részesedésszerzést követően megfelelő felügyeleti intézkedéseket fogad el.

198 Mindazonáltal a felperes semmilyen pontosítással nem szolgál azon felügyeleti intézkedések jellegét illetően, amelyek alkalmasak lettek volna az EKB által a részesedést szerezni kívánó személyek pénzügyi megbízhatóságát és a célbanknak a prudenciális követelmények teljesítésére és folyamatos betartására vonatkozó képességét illetően kiemelt hiányosságok orvoslására a célbank hatékony, eredményes és prudens irányításának biztosítása érdekében. A Törvényszék ezenfelül megállapítja, hogy az ügy irataiból kitűnik, hogy a felperes már most sem tartotta tiszteletben az alkalmazandó prudenciális követelményeket.

199 Következésképpen az iratokból nem tűnik ki, hogy léteztek volna olyan, a megtámadott határozatnál kevésbé korlátozó megfelelő intézkedések, amelyek alkalmasak lettek volna a 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) bekezdésében előírt célkitűzésnek, vagyis a célbank hatékony, eredményes és prudens irányításának a biztosítására.

200 E körülmények között, mivel – amint az a fenti 191. pontban megállapításra került – észszerű indokok álltak fenn a szándékolt részesedésszerzés kifogásolása ellen, és figyelembe véve az EKB széles mérlegelési mozgásterét is, a felperes megalapozatlanul állítja, hogy a megtámadott határozat sérti az arányosság elvét.

201 Így a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

6. Az ötödik jogalapról, amely az 1024/2013 rendelet 15. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadott határozat diszkrecionális jellegének figyelmen kívül hagyásán alapul

202 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat nem veszi figyelembe a részesedésszerzést ellenző határozat diszkrecionális jellegét. Az EKB azt vélelmezte, hogy kifogást kell emelnie a szándékolt részesedésszerzés ellen, mivel nem teljesültek a 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) bekezdésében meghatározott „bizonyos” kritériumok, ezeket a kritériumokat követelményekként, nem pedig egy átfogó értékelés keretében értelmezve. A felperest megfosztották attól, hogy az illetékes hatóság részrehajlás nélkül gyakorolja a mérlegelési jogkörét, amelyre a felperes az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 41. cikke értelmében jogosult.

203 A Bizottság által támogatott EKB vitatja a felperes érvelését.

204 Így, amint az a fenti 185. pontban megállapításra került, az illetékes hatóság akkor ellenezheti a szándékolt részesedésszerzést, ha erre a 2013/36 irányelv 23. cikkének (1) bekezdésében foglalt egy vagy több kritérium alapján észszerű oka van.

205 Amint az a fenti 144. pontban megállapításra került, az EKB széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, amikor – mint a jelen ügyben – valamely hitelintézet prudenciális felügyeletére vonatkozó jogi aktust fogad el.

206 Márpedig a megtámadott határozatból nem következik, hogy az EKB úgy ítélte volna meg, hogy nem rendelkezik széles mérlegelési jogkörrel.

207 Így különösen, noha az EKB a megtámadott határozat 2.4. és 2.5. pontjában úgy ítélte meg, hogy sem a pénzügyi megbízhatóság kritériuma, sem a prudenciális követelmények tiszteletben tartásának kritériuma nem teljesült, ez nem jelenti azt, hogy az EKB úgy vélte volna, hogy nincs széles mérlegelési jogköre annak értékelésére, hogy e kritériumok közül mindegyiket betartják-e.

208 Ami az arra alapított érvet illeti, hogy a felperest megfosztották attól, hogy az illetékes hatóság részrehajlás nélkül gyakorolja a mérlegelési jogkörét, a Charta 41. cikke értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei és szervei részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék.

209 E tekintetben a felperes az ötödik jogalap keretében nem terjeszt elő egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy a megtámadott határozat részrehajló lenne.

210 Következésképpen a felperes megalapozatlanul állítja, hogy az EKB megsértette a megtámadott határozat elfogadására vonatkozó széles mérlegelési jogkörét, és azt is, hogy ezzel megsértette a Charta 41. cikkében biztosított megfelelő ügyintézéshez való jogot.

211 Így az ötödik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

7. A hetedik jogalapról, amely a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének megsértésén alapul

212 A felperes azt állítja, hogy az EKB nem határoz meg egyértelmű kritériumot arra vonatkozóan, hogy milyen típusú konszolidációt engedélyez a bankszektorban. Nem határozza meg azokat a pontos feltételeket, amelyeket teljesíteni kell a pénzügyi megbízhatóság és a prudenciális követelmények tiszteletben tartása kritériumaira vonatkozó értelmezése alapján. E feltételek nem jelenthetik azt, hogy a részesedést szerezni kívánó személy forrásaiból korlátlan összegeket le lehet vonni a célbank lehetséges finanszírozási igényeinek kielégítése céljából, vagy hogy a folyamatos szabályozási hiányosságok még abban az esetben is megakadályozzák a részesedésszerzést, ha e részesedésszerzésnek jelentős pozitív hatásai vannak. Az EKB-nak tájékoztatnia kellett volna a felperest az elvárásairól, például a pénzügyi megbízhatóság feltételének teljesítéséhez szükséges források összegét illetően.

213 Az EKB vitatja ezt az érvelést.

214 A jogbiztonság elve többek között megköveteli, hogy a jogszabályok egyértelműek, pontosak és hatásaikat illetően előre láthatók legyenek, különösen olyankor, amikor a magánszemélyekre és vállalkozásokra nézve kedvezőtlen következményeik lehetnek(lásd: 2019. április 30-i Olaszország kontra Tanács ítélet [A földközi-tengeri kardhal halászati kvótája] ítélet, C-611/17, EU:C:2019:332, 111. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

215 A jogbiztonság elvének velejárójaként a bizalomvédelemre való hivatkozás joga minden olyan jogalanyt megillet, akinek a helyzete akként jellemezhető, hogy az uniós adminisztráció megalapozott várakozásokat keltett benne. Ilyen várakozások keltésére alkalmas biztosítéknak minősül a közlés formájától függetlenül a feljogosított és megbízható forrásból származó pontos, feltétlen és egybehangzó tájékoztatás. Ezzel szemben nem hivatkozhat ezen elv megsértésére az, akinek az adminisztráció nem nyújtott konkrét biztosítékokat (2019. április 30-i Olaszország kontra Tanács ítélet [A földközi-tengeri kardhal halászati kvótája] ítélet, C-611/17, EU:C:2019:332, 112. pont).

216 A jelen ügyben a megtámadott határozat a 2013/36 irányelvben előírt, a lett jogba átültetett és a közös iránymutatásban kifejtett, a pénzügyi megbízhatóságra és a prudenciális követelmények tiszteletben tartására vonatkozó kritériumokon alapul.

217 E szempontokat a fenti 214. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében egyértelműnek, pontosnak és előre láthatónak kell tekinteni.

218 A felperes állításával ellentétben, amint az a fenti 154. pontban már megállapítást nyert, az EKB a pénzügyi megbízhatóság kritériumának elemzése keretében nem követelte meg, hogy a célbank potenciális finanszírozási igényeinek kielégítése érdekében „korlátlan” összegeket lehessen levonni a részesedést szerezni kívánó személyek forrásaiból. Egyébiránt, amint az a fenti 130. pontban megállapításra került, az EKB kifejtette azokat az okokat, amelyek miatt a szándékolt részesedésszerzésnek a felperes tőkemegfelelési mutatóira gyakorolt pozitív hatásai ellenére a prudenciális követelmények tiszteletben tartásának kritériuma nem teljesült. Ezenkívül

az EKB a befolyásoló részesedés megszerzéséről szóló határozat meghozatala előtt nem köteles jelezni a részesedést szerezni kívánó személy számára az ahhoz szükséges források összegét, hogy a pénzügyi megbízhatóság kritériumára tekintettel engedélyezze az említett részesedésszerzést.

219 A bizalomvédelem elvét illetően elegendő megállapítani, hogy – amint arra az EKB hivatkozik – a felperes nem állítja, hogy az EKB olyan biztosítékokat nyújtott volna számára, amelyek megalapozott várakozásokat kelthettek benne.

220 Következésképpen a fenti 215. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a felperes nem állíthatja megalapozottan, hogy az EKB megsértette a bizalomvédelem elvét.

221 Így a hetedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

8. A nyolcadik jogalapról, amely az EKB és az FKTK felelőssége elismerésének hiányán alapul

222 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat téves, mivel az EKB nem vette figyelembe a saját felelősségét és az FKTK felelősségét a felügyeleti folyamatba vetett bizalom elvesztéséért, valamint ennek a felperes és az új csoport finanszírozására gyakorolt következményeit.

223 A felperes úgy véli, hogy a korrupcióval kapcsolatos komoly aggályok a lettországi felügyeleti eljárásba és az egységes felügyeleti mechanizmusba (EFM) vetett bizalom elvesztéséhez vezettek. Ezek az aggályok A-nak a felperes és a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek kenőpénzeinek megszerzésére irányuló kísérleteihez, valamint az e kísérletekhez kapcsolódó tisztességtelen felügyeleti bánásmódhoz kapcsolódnak. CR 2017-ben jelezte ezeket a korrupciós cselekményeket az Egyesült Királyság hatóságaival, majd a lett hatóságokkal. A felperes a fenti 5. pontban említett választottbírósági eljárásra is hivatkozik. A külső megfigyelők (köztük a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) és a Bizottság) egyezően elismerik, hogy a bankfelügyelet Lettországban az általánossá vált korrupciós gyakorlatok miatt torzult. Az A-ra vonatkozó állításokat más személyek által jelzett hasonló visszaélések is megerősítették. Ami a Bíróság elé terjesztett, az EKB és a Lett Köztársaság közötti, valamint az A és a Lett Köztársaság közötti jogvitát illeti, feltételezni kell, hogy az EKB mostanra megkapta az A kötelességszegésére vonatkozó bizonyítékokat. A neki tulajdonított kifogásolható cselekmények kellően súlyosak ahhoz, hogy még a büntetőjogi felelősséget megállapító jogerős ítéletet megelőzően elmozdítsák a hivatalából.

224 A felperes arra hivatkozik, hogy bár az EKB a lett hatóságok bármilyen beavatkozásával szemben védi függetlenségét, nem tölti be annak biztosítására szolgáló szerepét, hogy az EFM-et ne torzítsa korrupció, miközben e szerep annál is inkább lényeges, mivel az EKB és tisztviselői különleges védelemben és előjogokban részesülnek az illetékes nemzeti bűnüldöző szervekkel szemben. Az EKB korrupció vagy más esetleges visszaélés esetén köteles vizsgálatot folytatni.

225 A felperes úgy véli, hogy ő maga és a közvetett részesedést szerezni kívánó személyek szigorú felügyeleti bánásmódban részesülnek amiatt, hogy korrupciós problémákat vetettek fel és proaktív megközelítést igényeltek. Ez következik az EKB által azzal kapcsolatban megfogalmazott kritikából, hogy CR-nek a felperes finanszírozására irányuló kötelezettségvállalásához az az elvárás kapcsolódott, hogy a felügyeleti folyamatot ne torzítsa korrupció.

226 A felperes úgy véli, hogy az EKB azon megközelítése, amely további tőkebefektetéseket követel meg a felperes javára, de ellenséges hozzáállást tanúsítva eltántorít minden befektetéstől, és megtagadja a jogállamiság tiszteletben tartása iránti kérelmek jogszerűségének elismerését, nem a pártatlan ügyintézés megközelítése. Ez a megközelítés sérti a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* jogelvet, a 2013/36 irányelv 23. cikkét és a Charta 41. cikkét.

227 Az EKB vitatja a felperes érvelését.

228 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat azáltal, hogy nem ismerte el az EKB-nak és az FKTK-nak a felügyeleti folyamatba vetett bizalom elvesztéséért való felelősségét, sérti a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* jogelvet, a 2013/36 irányelv 23. cikkét és a Charta 41. cikkét.

229 Először is, ami a szóban forgó korrupciós tényállás természetét illeti, pontosítani kell, hogy azon állítás, amely szerint a bankfelügyeletet Lettországban „általánossá vált” korrupciós gyakorlatok torzítják, nem tartalmaz olyan pontosítást, amely lehetővé tenné annak terjedelmének értékelését.

230 Azt is meg kell állapítani, hogy egyrészt az A vád alá helyezésének alapjául szolgáló nyomozás nem a felperest, hanem egy harmadik fél bankot érint, másrészt pedig a CR által bejelentett korrupciós tényállást illetően a felperes további pontosítás nélkül jelzi, hogy a nyomozás folyamatban van.

231 Másodszor, a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* jogelv szerint saját felróható magatartására senki sem hivatkozhat.

232 A *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* jogelvre való hivatkozáshoz az is szükséges, hogy bizonyítsák az EKB-nak betudható felróható magatartást (lásd analógia útján: 2021. január 20-i ABLV Bank kontra ESZT ítélet, T-758/18, EU:T:2021:28, 170. pont).

233 Jóllehet a felperes úgy véli, hogy az EKB köteles lett volna vizsgálatot folytatni a CR által bejelentett korrupciós tényállás tekintetében, az EKB jogosan hivatkozik arra, hogy nincs hatásköre arra, hogy maga folytasson nyomozást e tények tekintetében, és hogy e tekintetben együttműködik az illetékes nemzeti hatóságokkal.

234 Sem az a körülmény, hogy az EKB feladata az EFM hatékony és koherens működésének biztosítása, sem az, hogy az EKB tisztviselői kiváltságokban és mentességekben részesülnek a büntetőügyekben hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságokkal szemben, nem ruházza fel az EKB-t azon hatáskörrel, hogy nyomozást folytasson olyan korrupciós cselekmények tárgyában, amelyek miatt valamely nemzeti központi bank elnöke vonható felelősségre.

235 E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló (7. sz.) jegyzőkönyv 11. cikkének a) pontjában előírt, bírósági eljárások alóli mentesség nem alkalmazható, ha az e mentességben részesülő személlyel szemben olyan cselekmények miatt indul büntetőeljárás, amelyeket nem a valamely uniós intézmény nevében általa ellátott feladatok keretében hajtott végre (lásd ebben az értelemben: 2021. november 30-i LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, 97. pont). A Bíróság pontosította, hogy a korrupció tényállása elméletileg kívül áll az Unió tisztviselője vagy egyéb alkalmazottja által ellátott feladatok körén, valamint ugyanígy az EKB szervében részt vevő tagállami központi banki elnök által ellátott feladatok körén is (2021. november 30-i LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, 67. pont).

236 Ezenkívül, még azt feltételezve is, hogy az EKB hibát követett el azzal, hogy nem folytatott vizsgálatot a CR által bejelentett korrupciós tényállás vagy az A által a felperessel szemben tett nyilatkozatok tárgyában, nem bizonyított, hogy e hiba jogellenessé tette a megtámadott határozatot, amely nem foglal állást az ilyen vizsgálat lefolytatásának célszerűségéről, hanem a befolyásoló részesedés megszerzése iránti kérelmet bírálja el.

237 Következésképpen a felperes megalapozatlanul kéri a megtámadott határozat megsemmisítését azzal az indokkal, hogy az EKB nem folytatott vizsgálatot a CR által bejelentett korrupciós tényállásra vonatkozóan.

238 Harmadszor, ami az általa bejelentett korrupciós tényálláshoz kapcsolódó állítólagos tisztességtelen felügyeleti bánásmódot illeti, a felperes nem fejti ki pontosan, hogy álláspontja szerint mely közigazgatási aktusok jogellenesek, sem azt, hogy legalábbis ezen aktusok jogellenessége – feltéve, hogy bizonyítást nyer – milyen módon eredményezi magának a megtámadott határozatnak a jogellenességét.

239 Noha a felperes a második jogalap keretében jelezte, hogy vitatta a 2019-re megállapított, SREP teljes tőkekövetelményt, e körülmény nem kérdőjelezi meg azt a megállapítást, hogy az új csoport 2019 végére előirányzott teljes tőkemegfelelési szintje csak 12,91%-ot tett ki, vagyis alacsonyabb szintű volt annál az OCR-nél, amelyet a felperesnek 2018-ban kellett tiszteletben tartania, amint az a fenti 116. pontban megállapítást nyert.

240 Negyedszer és végezetül, a megtámadott határozatot nem azért fogadták el, mert a felperes korrupciós tényállást jelentett be vagy vizsgálatot kért e tényekkel kapcsolatban.

241 Közelebbről, a felperes állításával ellentétben, amint az a fenti 165. pontban megállapítást nyert, az EKB nem rótta fel CR-rel szemben, hogy kérte az önkényes és hátrányosan megkülönböztető felügyeleti bánásmód megszüntetését.

242 Következésképpen, a felperes megalapozatlanul állítja, hogy az EKB és az FKTK felelőssége elismerésének hiányában a megtámadott határozat sérti a *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* jogelvet, a 2013/36 irányelv 23. cikkét és a Charta 41. cikkét.

243 Így a nyolcadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

244 A fenti megállapítások összességéből következik, hogy a keresetet el kell utasítani.

V. A költségekről

245 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az EKB kérelmének megfelelően kötelezni kell az utóbbi részéről felmerült költségek viselésére.

246 A Bizottság az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján maga viseli a saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A PNB Banka AS viseli saját költségeit, valamint az Európai Központi Bank (EKB) részéről felmerült költségeket.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. december 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások